

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Η'

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 623

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΕΠΤΑ 20

✱

Έν 'Αθήναις, 14 'Ιουνίου 1892

✱

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Έν 'Αθήναις	φρ.	8.—
Τεῖς ἐπαρχίαις.	"	8.50
Έν τῷ ἐξωτερικῷ	φρ. χρ.	15.—
Έν Ρωσίᾳ.	ρούβλ.	6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Henri de Foville: Ο ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ.— Γεωργίου Πραδέλ: ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ, δραματικὸν μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων. (τέλος). — ΠΛΑΓΚΩΝ Η ΜΗΛΙΣΙΑ, ἐκ τοῦ γαλλικοῦ. — ΕΝ Τῇ ΑΜΑΞῇ, διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ. (τέλος).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δανείων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

HENRI DE FOVILLE

Ο ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ

Τὴν ἐπαύριον τῆς συνδιαλέξεως αὐτοῦ μετὰ τοῦ πατρὸς του, ὁ Γεώργιος ἤρξατο προπαρασκευαζόμενος διὰ τὴν ἀναχώρησίν του, μετὰ δὲ ταῦτα ἐξῆλθε διὰ νὰ ἀποχαιρέτησιν τοὺς φίλους του καὶ μετὰ μεσημβρίαν μετέβη εἰς τὸ ζυθοπωλεῖον Νάττελ. Ἡ Βιλελμίνη καθημένη εἰς τὸ γραφεῖόν της, ἄμα ὡς εἶδεν αὐτὸν εἰσελθόντα, ἠγέρθη καὶ ἐρυθρὰ ἐξ εὐχαριστήσεως ἔσπευσε πρὸς αὐτόν, τὸν ὠδήγησεν εἰς μικρὰν παρκαμμένην αἴθουσαν ἐν ἣ εὐρέθησαν μόνον, καί,

— Ὅποια εὐτυχὴς τύχη σὲ ἔφερον ἐνταῦθα ; τὸν ἠρώτησε τότε ὄλως περιχαρῆς.

— Ἔρχομαι νὰ σὲ ἀποχαιρέτησω, προσφιλῆς Βιλελμίνη, ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος περιπτυσσόμενος αὐτήν.

— Πῶς ! ἀναχωρεῖς πάλιν καὶ μὲ ἐγκαταλείπεις μόνην, σκληρὲ, ἀνεφώνησεν ἡ κόρη, ὦ πόσον ὑποφέρω μακρὰν σου ! ὁ προϊστάμενός σου ἔχει λοιπὸν πάντοτε ὑποθέσεις εἰς τὰς ἐπαρχίας νὰ διευθετῆ ; καὶ τὴν φορὰν ταύτην ποῦ σὲ ἀποστέλλει ;

— Βιλελμίνη, δὲν θέλω ἐπὶ πλέον νὰ σοὶ τὸ ἀποκρύψω, τὴν φορὰν ταύτην ἀναχωρῶ διὰ νὰ πολεμήσω.

— Διὰ νὰ πολεμήσῃς ! ἀνεφώνησεν ἡ νεῆνις ὠχρῶσα.

— Μάλιστα, μεταβαίνω εἰς Γαλλίαν, ἡ πατρίς μου δὲν ἐπικλεῖται τὴν βοήθειαν ὄλων τῶν τέκνων ; ὁ στρατάρχης Λεθέφ ὑπεχρέωθη ἐπὶ λόγῳ τιμῆς νὰ ἀποστείλῃ εἰς τὰ σύνορα στρατὸν ἐκ τετρακοσίων χιλιᾶδων ἀνδρῶν, καὶ εἶχε διαβεβαιώσει ὅτι ὁ ὄπλισμός καὶ αἱ προμήθειαι τοῦ στρατοῦ τούτου θὰ ἦσαν καθολικῆριαν πλήρεις, ὅτι καὶ ἀπὸ τὸν ἔσχατον στρατιωτῶν οὐδὲν θὰ ἔλειπε, οὐδὲ ἐν κομβίον περικνημίδος καθ' ὅσον καὶ αἱ ἐφεδρεῖαι εἶχον ἐφοδισθῆ μετὰ πάντα τὰ χρειώδη. Ἄλλ' ὁ στρατάρχης Λεθέφ κατέστρεψε τὸν ἡγεμόνα του καὶ ἐπρόδωκε τὴν Γαλλίαν, ὅπως ὁπότε τὸ κακὸν ἐγένετο, καὶ ἤδη ὅτε εἶναι λίαν ἀργὰ ἀπεκαλύθη ὁ ὁλός, καὶ ἐγένετο γνωστὸν ὅτι στεροῦμεθα τῶν πάντων αἱ ἐπιμελητεῖαι δὲν λειτουργοῦσι κανονικῶς, αἱ ζωοτροφίαι καὶ τὰ

πολεμεφόδια φθάνουσι δυσκόλως εἰς τὰ σώματα, ἐὰν αἱ ἀποστολαὶ δὲν ἐξαφανισθῶσι καθ' ὁδὸν ἢ ἐὰν δὲν συλληφθῶσι ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ ὁ εἰς τὰ σύνορα στρατός δὲν εἶναι ὁ ἡμῖς ἐκείνου, ὅστις ὄφειλε νὰ ἦναι, καὶ αἱ διαταγαὶ κακῶς διδόμεναι μένουσι ἀνεκτέλεστοι τέλος, δὲν ὑπάρχει συνεννόησις.

Ἡ Βιλελμίνη ἀναίσθητος σχεδόν, εἶχε καταπέσει ἐπὶ καθίσματος, ὁ δὲ Γεώργιος λαβὼν τὰς χεῖράς της,

— Μὴ ἀνησυχῆς ἀδίκως, ἀγαπητὴ μου φίλη, τῇ εἶπε μετὰ τρυφερότητος.

— Αἰσθάνομαι ἐμαυτὴν ὀλίγον καλῆτερα τώρα, ἐψιθύρισεν ἡ νεῆνις μετὰ παρέλευσιν στιγμῶν τινῶν ὅ,τι μὲ εἶπες, Γεώργιε, μὲ ἀνησύχησε πολὺ, πρὸς στιγμὴν ἐνόμισα ὅτι ἡ καρδία μου ἔπαυσε πάλουσα· δὲν θὰ προσπαθίσω νὰ σὲ ἀποτρέψω τοῦ σκοποῦ σου, διότι ἐὰν ἐδίσταζες νὰ ἐκπληρώσῃς τὸ ὑπερτατον τοῦτο καθήκον πρὸς τὴν πατρίδα σου, θὰ ἦσας ἀνάξιος τῆς ἀγάπης ἣν τρέφω πρὸς σέ.

— Ὡ, εὐχαριστῶ προσφιλῆς Βιλελμίνη, εἶπεν ὁ Γεώργιος περιχαρῆς, ἐφοδούμην μὴ σὲ λυπήσω καὶ σὲ εὖρω ἔχουσαν τὰς αὐτὰς ἰδέας τῆς μητρός μου, ἧτις ἐφευρίσκει ἄπειρα μέσα διὰ νὰ μὲ ἐμποδίσῃ τόσο πολὺ ὑποφέρει.

— Θέλω ὑπάγει νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ, καὶ τῇ προσφέρω τὰς ἀσθενεῖς παρηγορίας μου, ὁμοῦ θέλομεν παρακαλεῖ τὸν Θεὸν νὰ σὲ διαφυλάττῃ ὑπὸ τὴν σκέπην του.

— Ἡ ἰδέα ὅτι μέλλω νὰ πολεμήσω κατὰ τῶν συμπατριωτῶν σου, δὲν σὲ διεγείρει ἐναντίον μου ;

— Πῶτος, Γεώργιε, μήπως σὺ εἶσαι ἡ αἰτία τοῦ πολέμου τούτου ; οὐχί ; μήπως ἐγώ ; καὶ πάλιν οὐχί ; καὶ ἐπειδὴ οὐδεμίαν δυνάμειαν νὰ ἐπιφέρωμεν θεραπείαν, δεχθῶμεν τὸ πεπρωμένον μας. Οἱ αἰτίαι τῆς ἀδελφοκτόνου ταύτης πάλης θὰ ἔχουσι φοβερὸν λόγον νὰ δώσωσι ἐνώπιον τῆς δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ.

Εἰς τοὺς λόγους τούτους τὰ δάκρυά της, ἄτινα ἐπὶ πολὺ συνεῖχεν, ἔρρευσαν ἄφθονα ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν της καὶ οἱ λυγμοὶ

καταπνίξαντες τὴν φωνὴν τῆς, τὴν ἐμπόδισαν νὰ ἐξακολουθήσῃ.

— Βιλελμίνη, ἐπανελάβην ὁ Γεώργιος περιπαθῶς, ἄφες οἱ ἀσπασμοί μου νὰ σοφγγίσωσι τὰ δάκρυά σου, ἀνάλαβε θάρρος, ἐὰν δὲν θέλῃς νὰ μὲ κάμῃς νὰ ἀπολέσω τὸ ἰδικόν μου, οὐτινος ἔχω τοσαύτην ἀνάγκην κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην διατί ἀπελπίζεσαι οὕτω; θὰ ἐπιστρέψω, τρέφω τὴν ἰδέαν ὅτι δὲν θὰ μείνω ἐπὶ πολὺ μακρὰν ἐκείνων. τοὺς ὁποίους ἀγαπῶ εἰς τὴν ἐπάνοδόν μου θὰ ἐνωθῶμεν, διὰ νὰ μὴ ἀποχωρισθῶμεν ποτὲ πλέον· στρέψε λοιπὸν τὴν διάνοιάν σου, εἰς τὴν εὐτυχίαν ἐκείνην ἣν τοσοῦτον ἀνυπομόνως ἀναμένομεν, καὶ πιστεύσε ὅτι ὁ πρὸς σέ ἔρως μου θὰ εἶνε αἰώνιος.

Ἐνῶ ἡ νεανίς ἐσφόγγιζε τὰ δάκρυά τῆς ἀτίνα ἔρρεεν ἀκουσίως ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς εἰσῆλθεν ὁ πατὴρ τῆς ὅστις ἀφοῦ περιέφερε τὰ βλέμματα του ἀπὸ τοῦ Γεωργίου εἰς τὴν θυγατέρα του, ἐφαίνετο ἀναμένον τὴν ἐξήγησιν τῶν ὧσων ἐβλεπεν· ὁ Γεώργιος ἔσυρε αὐτὸν κατὰ μέρος καὶ εἰς ὀλίγας λέξεις τῷ εἶπε τὸ αἴτιον δι' ὃ εἶχεν ἔλθῃ ὁ πατὴρ τῆς Βιλελμίνης ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ γενόμενος σοβαρός,

— Καλλιστά, ἀπεκρίθη, δὲν ἔχω οὐδεμίαν παρατήρησιν νὰ ἐπιφέρω· ὑπάγετε εἰς συνάντησιν τῶν συμπατριωτῶν μου· ἐὰν δὲν ἦμην τοσοῦτον γέρον ἔπρεπε νὰ εὐρίσκωμαι ἤδη εἰς τὰς τάξεις των, εἶμαι Βαυαρὸς, τὸ Μόναχον εἶνε ἡ γενέθλιός μου πόλις. Ναι, οἱ Βαυαροὶ γινώσκουσι νὰ μάχωνται, ἦμην βεβαιοτάτος ὅτι ἡμέραν τινὰ θὰ ἐλάβανον τὰ ὄπλα πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς μητρὸς πατρίδος· ἀναμφιβόλως· μὴ ἀρεκτὰ δὲν ἔψαλλον εἰς τὰ βουλευθάρτα τῶν Παρισίων καὶ ἐπὶ τῶν δημοσίων περιπάτων σας τὸν γερμανικὸν Ρῆνον τοῦ Ἀλφρέδου Μυσσέ. Τὸ ἄσμα ἐκεῖνο ἦτο ὕβρις ἀπευθυνομένη καθ' ἡμῶν, ἦχει κακῶς εἰς τὰ ὦτά μας· Ἐπειδὴ ἡ Γαλλία δὲν ἠδυνήθη νὰ διατηρήσῃ ὅ,τι κατεῖχε δὲν θὰ ἔχη τοῦ λοιποῦ οὐδὲ σπιθαμὴν ἐδάφους διαβρεχόμενου ὑπὸ τοῦ Ρῆνου, ἔχομεν ἀνάγκην καὶ τῶν δύο ὀχθῶν καὶ θὰ τὰς λάθωμεν... δὲν ἤμεθα κύριοι τῆς Ἀλσατίας καὶ Λορραίνης; θὰ μάθωσιν ἤδη τί ἐστὶ γερμανικὴ ἐνότης, καὶ ὁποῖα ἡ ἰσχὺς τῆς ὅταν οἱ ξένοι τολμῶσι νὰ τὴν ἀπειλῶσι. Καὶ ὁ ζυθοποιὸς καὶ ξενοδόχος ἔπαυσε ὁμιλῶν, ἵνα ἴδῃ τὸ ἀποτέλεσμα ὅπερ ἤθελον προξενήσῃ οἱ λόγοι του.

— Ὑπομονήν, ἀπεκρίθη ἀταράχως ὁ Γεώργιος· ἡ τύχη ἐνδεχόμενον εἰσέτι νὰ μεταβληθῇ, προσφιλῆ μου κ. Νάττελ, καὶ τότε ὁ Θεὸς νὰ σὰς φυλάττῃ ἀπὸ τὰ ἀντίποινα, θὰ ὦσι φρικῶδη, προσέξατε καλῶς, ἐὰν δὲν εἴσθε ὁ πατὴρ τῆς προσφιλοῦς μου Βιλελμίνης ἠδυνάμην νὰ σὰς ὁμιλήσω ἄλλως· ἐννοεῖτε καλῶς ὅτι τοιαύτας ἐκφράσεις κατὰ τῆς πατρίδος καὶ τῶν συμπατριωτῶν μου δὲν μοὶ εἶνε οὐδαμῶς εὐάρεστον νὰ ἀκούω. Μέχρι τοῦδε μήπως ἠττήθημεν; οὐχί· οἱ ἰδικοί σας μὰς κατέβαλον διὰ τοῦ ἀριθμοῦ καὶ ἐδέησε νὰ ὑποχωρήσωμεν, ἀναμείνατε μέχρις οὐ οἱ δύο στρατοὶ συναντηθῶσιν ὑπὸ τὰ πείχη τοῦ Μέτζ, ἐκεῖ θὰ ἐπέλθῃ φοβερὰ συγκρούσις ἣτις ἴσως θὰ καταστρέψῃ ὀλόκληρον τὴν Εὐρώπην. Οἱ στρατοὶ σας θὰ συγκρουσθῶσιν ἐκεῖ ὡς καὶ πρὸ τοῦ Σαλὼν πρὸς ἀκλόνητον ὀχύρωμα, ὅπερ θὰ σχηματίσωσι χιλιάδες στήθη. Ὡς πρὸς τοὺς Παρισίους δέ, οὐδὲ πέντε ἐκ τῶν στρατῶν σας δὲν θὰ δυνήθωσι νὰ τοὺς κυριεύσωσιν.

Ὁ Νάντζελ ὑπομειδιῶν ὕψωσε τοὺς ὤμους, ἠσθάνετο βεβαίαν πλὴν πλήρη ἐπιτυχίαν τῶν συμπατριωτῶν του.

— Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ σὰς δυσαρεστήσω, ἐξηκολούθησεν

ὁ Γεώργιος, καὶ νομίζω πράγματι ὅτι οὕτω θὰ κατελήγαμεν εἰς ἐρίδα· οὐδέποτε ἔπραξα τι καθ' ἡμῶν, δὲν δύνασθε ἐπομένως νὰ θέλετε τὴν καταστροφὴν μου, ὅσον ἀφορᾷ δὲ ἐμέ, παρεσκευαζόμεν νὰ καταστῶ υἱός σας· δὲν ἔχω ἄλλο τι κάλλιον τοῦτου νὰ σὰς προσθέσω· ἄς ἡμονόησωμεν λοιπὸν, σεβαστέ μοι κύριε Νάτζελ, καὶ ἄς μείνωμεν καλοὶ φίλοι.

— Τρόντι, ἔχεις δίκαιον, Γεώργιε, ἡμεῖς δὲν συνετελέσαμεν ποσῶς εἰς τὰ γεγονότα, ἐζῶμεν ἡσυχοὶ καὶ τῇ ἀληθείᾳ δὲν εἶχομεν ἀνάγκην τοῦ φρικώδους αὐτοῦ πολέμου, ὅστις κωλύει τὸ ἐμπόριον σχεδὸν πανταχοῦ, καὶ ὅστις ἐπιφέρει τὴν παραλυσίαν εἰς πᾶσαν ἐργασίαν· ὅ,τι δῆποτε καὶ ἂν συμβῆ, ἡ Γαλλία διὰ τῆς βιομηχανίας καὶ τοῦ ἐμπορίου τῆς θὰ ἦνε πάντοτε ἡ βασιλίσα τῶν ἐθνῶν. Δὲν κατέχει τὴν κλεῖδα πάντων, δὲν ἔχει ἄπειρα πλούτη, πίστιν ἀπαράμιλλον; Εἰς δὲ τὰ λοιπὰ ἔθνη κατέστη ἀδύνατον νὰ μὴ ἔχωσι τὴν ἀνάγκην αὐτῆς. Ἀφ' οὗτου διεκόπησαν αἱ ἐργασίαι τῆς, οὐδὲν ἀποστέλλεται πλέον οὐδαμῶς καὶ τοῦτο εἶνε ἡ καλλιτέρα ἀπάδειξις τῶν ὧσων σοὶ εἶπον ἤδη. Ἀλλὰ πρὸς στιγμὴν ἄς ἀφήσωμεν τὴν πολιτικὴν κατὰ μέρος, καὶ ἄς πῶμεν ἐν ποτήριον κονιάκ ἐξ ἐκείνου, ὅπερ φυλάττω δι' ἐσέ, ἄς τὸ πῖωμεν εἰς ὑγείαν σου καὶ εἰς τὴν ταχεῖαν ἐπάνοδόν σου· σύγγνωθι τὴν οἰκειότητα ταύτην, Γεώργιε, σὲ θεωρῶ ἤδη ὡς υἱόν μου.

— Ὡ! ἀναχωρῶν τρέφω τὴν ἐλπίδα νὰ καταστῶ ἡμέραν τινὰ τοιοῦτος, εἶπεν ὁ Γεώργιος ὑπομειδιῶν πρὸς τὴν μνηστὴν του.

— Εἶνε ὁ μεγαλιέτερος πόθος μου, διότι εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ καταστήσῃς εὐτυχῆ τὴν Βιλελμίνην. Εἶθε ὁ πόλεμος οὗτος ταχέως νὰ περατωθῇ καὶ εἶθε νὰ δυνήθωμεν ὁ πατὴρ σου καὶ ἐγὼ νὰ σὰς ὁδηγήσωμεν ταχέως εἰς τὸν βωμόν!

Ἡ Βιλελμίνη εἶχεν ἐντελῶς ἀναλάβει, πρὶν δὲ ἀποχωρισθῶσιν οἱ δύο νεοὶ ἀντήλαξαν περιπαθεῖς διαβεβαιώσεις περὶ τοῦ ἔρωτός των, πρὸς δέ, καὶ τὸν ἀσπασμόν τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ, μεθ' ὃ ὁ Γεώργιος ἀπεσύρθη εἰς ἄκρον συγκινημένως. Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν ἐδέησε νὰ ὑποστῇ τὴν δοκιμασίαν σκηνῆς ἀλλοίας φύσεως, ἀλλ' οὐχὶ ὀλιγώτερον συγκινητικῆς.

Ἡ μήτηρ του πάσχουσα κατέκειτο κλινῆρας, ἡ δὲ Βέρθα, εἶχε τοσοῦτον κλαύσει, ὥστε οἱ ὠραῖοι αὐτῆς ὀφθαλμοὶ ἦσαν ἐρυθροὶ καὶ ἐξοιδημένοι· ἔτρεμε διὰ τὴν ζωὴν τοῦ ἀδελφοῦ τῆς καὶ ριφθεῖσα εἰς τὸν λαϊμόν του ἔχυσεν ἄθρονα δάκρυα.

— Ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάττῃ, Γεωργιέ μου! ἦσαν οἱ μόνοι λόγοι, τοὺς ὁποίους ἡ μήτηρ του ἠδυνήθη νὰ τῷ εἶπη περιπτυσσομένη αὐτόν.

Ὁ Γεώργιος ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς κλίνης του, ἐκσιμήθη ὀλίγον, καὶ εἰς τὰς πέντε ὥρας τῆς πρωΐας ἠγέρθη διὰ νὰ ἀκροασθῇ.

Βαθυτάτη σιωπὴ ἐπεκράτει εἰς τὴν οἰκίαν· θέλων δὲ νὰ ἀπομακρυνθῇ χωρὶς νὰ ἀνανέωσῃ συγκινητικούς ἀποχαιρετισμούς ἐξῆλθε τοῦ δωματίου βαδίζων ἀκροποδητῆ ἠνείκεν ἀθροῦτως τὴν ἐξωτερικὴν θύραν, καὶ εὐρέθη πᾶραυτα εἰς τὴν δδόν.

Ἐτρεξεν ἐν πάσῃ σπουδῇ εἰς τὴν πλατείαν Τραφαλγᾶρ εἰς τὸν ἐμπερικλειόμενον χώρον ὑπὸ τῶν πορτοκαλεῶν, τῶν πηγῶν αἰτίνες περιβάλλουσι τὸ μνημεῖον τὸ ἀναγεφθὲν εἰς μνήμην τοῦ Ναπολέοντος.

Ἐκεῖ ἐν μέσῳ τῆς ἡμίχλης φθινοπωρινῆς πρωΐας, συνηθροί-

ζοντο οἱ πατριῶται, πάντες ὠραῖοι νεανῖαι ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας των καὶ ἤτοιμάζοντο νὰ ἀναχωρήσωσιν.

Ἄλλὰ πόσους ἄρα γε ἐξ αὐτῶν ἐμελλον καὶ πάλιν νὰ ἐπανιδώσωσιν οἱ προσφιλεῖς συγγενεῖς των; καὶ ἡ πρὸς τὴν πατρίδα ἀφοσίωσις των αὕτη πόσους ἄρα γε δὲν ἤθελε βυθίσει εἰς μέγα πένθος;

Οἱ πλεῖστοι ἐξ αὐτῶν ἐφαίνοντο σοβαροὶ καὶ περισκεμμένοι καὶ ἔψαλλον μὲν, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν στροφάς τινας ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ Ρήνου ἢ ἐκ τῆς Μασσαλιωτίδος, ἀλλ' ἦτο προφανές ὅτι πάντες κατενόουν τὸ καθήκον των καὶ ἠσθάνοντο ὅτι δὲν ἐπρόκειτο νὰ μεταβῶσιν εἰς διασκέδασιν.

Πολλοὶ μεταξύ αὐτῶν ἀνῆλθον εἰς οἰκογενεῖας εὐπόρους, πάντες δὲ ἐγκατέλιπον ὄπισθεν αὐτῶν τὴν ὀδύνην, καὶ δεήσεις ὑπὲρ τῆς αἰσίας αὐτῶν ἐπανόδου.

Δὲν κατεῖχοντο ὅμως ἀπὸ τὸν παράφορον ἐκείνον ἐνθουσιασμόν, ὅστις ἐμπνέει πολλάκις ἀκατάσχετον πόθον πρὸς τὸν πόλεμον. Οὐχί! τὸ καθήκον τοὺς ἐκάλει, ἡ πατρίς ἐν κινδύνῳ ἐπεκαλεῖτο τὴν βοήθειάν των· τοῦτο ἤρκει αὐτοῖς.

Ἐξ ὧραι ἐσήμανον, καὶ εἰς τὸν κρότον ἠχούντος τυμπάνου, πάντες οἱ νέοι ἑκατὸν εἴκοσι τὸν ἀριθμὸν ἐτέθησαν εἰς ἀπλοῦς στοίχους· ὁ δὲ φαινόμενος ἀρχηγὸς των στρατιωτικῶν ἔχων τὸ ὕψος ἀνέγνωσε τὸν καταλογὸν μὲ καθαρὰν καὶ διάτωρον φωνήν· βεβαιωθέντος δὲ, ὅτι πάντες ἦσαν παρόντες, ὁ συνταγματάρχης Μιρεκούρ, οὕτως ὠνομάζετο ὁ ἀρχηγὸς των, ὅστις κατὰ τὴν νεότητά του ἐχρημάτισε στρατιωτικὸς, καὶ ἐκέρδησε τοῖς βαθμοῦς του διὰ τῆς αἰχμῆς τοῦ ξίφους του, ἔδωκε τὸ παράγγελμα τῆς πορείας καὶ οἱ ἐθελονταὶ ἤρξαντο βαδίζοντες.

Διελθόντες τὸ Strand ἔφθασαν εἰς τὴν γέφυραν τοῦ Λονδίνου, ἐκεῖ δὲ, πρὸ τῆς ἀπεβάθρας τῆς Ἀγίας Αἰκατερίνης, ἀτμόπλοιον τῆς Γαλλικῆς ἐταιρίας ὁ «Ποσειδών» διεκυμαίνεται ἐπὶ τοῦ Ταμέσεως καὶ ἤτοιμάζετο νὰ ἀναχωρήσῃ διὰ τὴν Βουλὸννην.

Ἐπιβιβασθέντες εἰς τὸ ἀτμόπλοιον οἱ νεοὶ πολεμισταὶ εἰς οὐδεμίαν πρόεθσαν θορυβώδη διαδήλωσιν, ἀλλὰ πάντες κατέλαβον ἐν τῷ ἀτμόπλοιῳ τὰς θέσεις των ἐν μεγίστῃ σιγῇ, ἣν τοῖς εἶχε ἐπιβάλλει ὁ συνταγματάρχης αὐτῶν· τοῦτο δὲ κατέστησε τὴν ἀναχώρησιν των μᾶλλον ἐπιβλαβέωσαν.

Ἄλλ' ἐπὶ τῆς λιθίνου γεφύρας τῆς ἐπὶ τοῦ Ταμέσεως ὑπῆρχον ἤδη πολλοὶ φιλοθεαμονες οἵτινες ἐξέβαλλον ἐνθαρρυντικὰς τινὰς κραυγὰς ὑπὲρ των ἐθελοντῶν, εἰς ἃς οὕται ἀνταπεκρίθησαν μετὰ συγκινήσεως ἄμα καὶ εὐγνωμοσύνης.

Μετ' οὐ πολὺ δὲ ἤχησεν ὁ κώδων τοῦ ἀτμόπλοιου, ὃν παρηκολούθησε συριγμὸς καὶ μετὰ ταῦτα ἤρξατο ὀρμητικῶς νὰ ἐξέρχεται ὁ ἀτμὸς ἐκ τοῦ παρά τὴν καπνοδόχον σωλήνος.

Ὁ «Ποσειδών» ἀπεμακρύνετο ὀλίγον κατ' ὀλίγον τῆς ἀκτῆς καὶ ἐχώρει εἰς τὸ πέλαγος, οἱ δὲ ἐπὶ τῆς γεφύρας συνηγμένοι θεαταὶ θέλοντες νὰ δώσωσι τελευταῖον δείγμα τῆς ὑπὲρ των ἐθελοντῶν συμπαθείας των ἐκίνουν τὰ μαντήλιά των ἢ ὕψουν τοὺς πῖλους των εἰς τὸν ἀέρα· ὁμοφώνως δὲ κραυγὴ ἐξεληθῶσα ἐκ τοῦ πλήθους ἐκείνου εὗρεν ἤχῳ ἐπὶ τοῦ ἀπομακρυνομένου πλοίου.

— Ζήτω ἡ Γαλλία! ἀνεφώνησαν πάντες οἱ ὡς μάρτυρες παριστάμενοι ἐπὶ τῆς ἐπισήμου ταύτης ἀναχωρήσεως.

— Ζήτω ἡ Γαλλία! τοῖς ἀπεκρίθησαν καὶ οἱ ἐν τῷ ἀτμόπλοιῳ καὶ πάντες ἀπεκαλύφθησαν. Ἀπήρχοντο δὲ εὐέλπιδες,

οὐδ' ἀπησχολοῦντο κἂν ἀπὸ τὰς ἀπογοητεύσεις, ὅσαι πιθανὸν τοὺς ἀνέμενον, ἢ ἀπὸ τὴν ιδέαν ὅτι ἐν τῇ ἐπανόδῳ των, πολλοὶ θὰ ἔλιπον ἴσως ἀπὸ τὸ προσκλητήριον.

Ἐν τῷ ταξειδίῳ τινὲς κατελήφθησαν ὑπὸ ἀθυμίας, ἀλλ' ὁ συνταγματάρχης, οὕτινος ἡ χαρὰ ἦτο ὑπέρμετρος, διότι κατῶρθωσεν εἰς μόνην τὴν πρόσκλησίν του νὰ συναθροίσῃ τοσαύτας εὐγενεῖς καρδίας ποθοῦσας νὰ δώσωσι δείγματα τοῦ πατριωτισμοῦ των, μετέβαινεν ἐκ τοῦ ἐνός πρὸς τὸν ἄλλον ἀποτείων λόγους ἐνθαρρυντικούς, καθ' ὅσον κἄλλιστα κατενόει ὅτι ἔπρεπε νὰ διατηρῇ τὸν ἐνθουσιασμόν των ἀκράτητον δι' ὃ τοῖς διηγείτο τὰς ἐκστρατείας του, καὶ ὑπερύψου τὴν δόξαν ἣτις πολλάκις ἀναμένει τὸν πολεμιστὴν πρὸ τοῦ στομίου τηλεβόλου.

— Πιστεύσατέ με, φίλοι μου, προσέθεσεν, ἡ ὠραία Γαλλία μᾶς ταχέως θέλει ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὰς βαρβαρικὰς ταύτας ὀρδᾶς, αἵτινες ἐτόλμησαν νὰ βεβηλώσωσι τὸ ἔδαφός της. Ὁ Λεβὲφ ὁ παράσυρας ἡμᾶς εἰς τὸ ἀτυχεῖς τοῦτο διάβημα ἀντικατεστάθη ἤδη ὁ Μακμαὼν ὁ ἥρωὸς τῆς Ἀλγερίας καὶ Κρημαίας προσεκλήθη ὅπως ἐπανορθώσῃ τὰ πάντα τὴν αὐτὴν ιδέαν ἔχουσαν καὶ διὰ τὸν Βαζαῖν, οὕτινος ἡ ἐν Μεξικῷ διαγωγὴ ἀπέδειξεν ὅλην τὴν στρατιωτικὴν αὐτοῦ ἀξίαν. Ἐκστρατεία κατὰ τῶν Παρισίων θέλει ἀποβῆ ἄλλη Μόσχα εἰς τοὺς Πρώσσους· ἀλλ' ἡ ἀφροσύνη των δὲν θέλει προβῆ μέχρις αὐτοῦ.

Καὶ ὁ συνταγματάρχης Μιρεκούρ καταπαύσας τὸν λόγον του εἶδε μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως ὅτι εἶχε κατορθώσῃ νὰ ἐπενεργήσῃ μεγάλως ἐπὶ τοῦ πνεύματος πάντων των στρατιωτῶν του.

Γ'

Ο ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΒΙΛΕΛΜΙΝΗΣ.

Ἡ Βιλελμίνη Νάτζελ, ὑπερήφανος διὰ τὴν ἀφιλοκεροδῆ διαγωγὴν τοῦ Γεωργίου, ἐθαύμαζε τὴν ἀφοσίωσιν του καὶ ἠρώτα ἐαυτήν, ἐὰν δὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ τι καὶ αὐτὴ ὑπὲρ των συμπατριωτῶν της.

Ὁ πατριωτισμὸς τοῦ μνηστήρος της ἀφύπνισε τὸν ἰδικὸν της καὶ ἤθελε νὰ μιμηθῇ τὸ παραδειγμὰ του.

Τὴν αὐτὴν δὲ ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Γεωργίου μετέβη εἰς τὸν οἶκον Γερμανίδος τινὸς ὑπανδρεύμενης μὲ πλούσιόν τινα Ἀγγλον.

Ἡ κυρία Βερνστόφ Σουσέ εἶχε γνωρίσει τὸν ζυθοπώλην Νάτζελ εἰς Βρυξέλλαν καὶ ἦτο μία τῶν καλλιτέρων πελατίδων του, συνεπαθεῖ ὑπερβαλλόντως ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς του Βιλελμίνης, ἣν συνεχῶς ἐβλεπε, καὶ ἦν ἐθεώρει ὡς μίαν τῶν καλλιτέρων φίλων της· ἦτο λοιπὸν κατενθουσιασμένη, διότι τὴν ἐπανεῦρεν εἰς Λονδίνον, καὶ ἠρέσκετο συχνάκις νὰ τῇ δίδῃ δείγματα τοῦ ἐνδιαφέροντός της· βεβαίως λοιπὸν ἡ νεανὶς ὅτι ἤθελε τὴν βοηθήσει εἰς ἐπιτυχίαν τοῦ τολμηροῦ σχεδίου, ὅπερ συνέλαβεν, ἠθέλησε νὰ τὴν συμβουλευθῇ.

Ἀφικομένη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Σουσέ, ἡ Βιλελμίνη ἠναγκάσθη νὰ ἀναμείνῃ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς πρὶν ἢ εἰσαχθῇ παρὰ τῆς κυρίας ταύτης, διότι πολλοὶ ἦσαν οἱ ἐπισκέπται παρ' αὐτῇ.

Ἡ κυρία Βερνστόφ Σουσέ ἦτο διευθύντρια ὑποκαταστήμα-

τος τῆς εταιρίας τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ ὑπὲρ τῶν ἀσθενῶν καὶ πληγωμένων, διαρκούντος τοῦ πολέμου· καὶ ὅτε ἡ Βιλελμίνη κατῴρθωσε νὰ εἰσαχθῆ, τὴν εὖρε καθημένην ἐνώπιον τραπέζης ἔχουσα πρὸ αὐτῆς σωρὸν ἐγγράφων καὶ σημειώσεων, ἀ-
τινα ἐπισταμένως ἐζήταζεν.

— "ὦ! εἶθε σεῖς, προσφιλές τέκνον; εἶμαι εὐτυχῆς βλέπουσα σε, εἶπεν εἰς τὴν νεανίδα με ὕψος προσηγῆς, ἔπειτα δὲ προσέθηκεν: ἐάν ὅ,τι μέλλετε νὰ μοὶ ἀνακοινώσετε δὲν εἶνε κατεπεῖγον, κάμετέ μοι τὴν χάριν, σὰς παρακαλῶ, νὰ τὸ ἀναβάλλετε εἰς δευτέραν ἐπίσκεψιν· εἶμαι σήμερον ἀπησχολημένη καὶ μόνον ὀλίγας στιγμάς δύναμαι νὰ συνδιαλεχθῶ μεθ' ὑμῶν.

— Δὲν θέλω νὰ ἐνοχληθῆτε, κυρία, ἀπεκρίθη ἡ Βιλελμίνη με ὕψος περίλυπον, ἀναχωρῶ ἀμέσως.

— Εἶπατέ μοι μόνον, διὰ ποῖον λόγον ἤλθατε ἐνταῦθα.

Καὶ ἐνῶ τὴν ἡρώτα ἀπεσφράγισεν ἐπιστολὴν, ἐν ἣ εὖρεν ἐπιταγὴν, ἣν κατέγραψεν εἰς τὸ βιβλίον τῆς εταιρίας, ἔπειτα δὲ ἔθεσεν αὐτὴν εἰς τὸ συρτάριον τοῦ γραφείου της.

— Κυρία, τῆ εἶπεν ἡ Βιλελμίνη, κατανῶ τὴν φύσιν τῶν ἀσχολιῶν σας, ἐκπληροῦτε λίαν εὐγενῆ ἀποστολὴν, εἶνε δὲ τόσον εὐχάριστον νὰ πράττη τις τὸ καλόν!

— Εἴμεθα εὐτυχῆς πρῶντι, ὁ σύζυγός μου καὶ ἐγώ, δυνάμενοι νὰ ἔλθωμεν εἰς βοήθειαν τῶν δυστυχῶν θυμάτων τοῦ φρικώδους αὐτοῦ πολέμου. Αὐριον ὁ κύριος Βερνστόφ Σουσέ ἀπέρχεται εἰς Βερολίον ἄγων μεθ' ἑαυτοῦ πολλὰς συμπολιτιδὰς μας, προσφιλές τέκνον, αἵτινες ἐξεδήλωσαν τὸν πόθον τῶν νὰ παράσχωσι τὰς περιποιήσεις των εἰς τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τοὺς πληγωμένους· θέλει δὲ συμπαραλάβει μεθ' ἑαυτοῦ καὶ ὅσα ὑπὲρ τοῦ σκοποῦ τούτου συνελέξαμεν.

— Ὑπάρχουσι πολλοὶ ἀτυχεῖς πάσχοντες, ὁὲν ἔχει οὕτω, κυρία!

— Πρὸς τὸ παρὸν μάλιστα, καὶ μόνος ὁ Θεὸς γινώσκει πόσον ὁ ἀριθμὸς των θέλει αὐξήσει ἐντὸς ὀλίγου· ἀνάγκη λοιπὸν νὰ λάβωμεν τὰ κατάλληλα μέτρα ὅπως ἀνταποκριθῶμεν εἰς τὰς περιστάσεις. Ἐνώπιον τοιούτων συμφορῶν καὶ ἡ ἀπαθεστέρα καρδιά ἀδύνατον νὰ μείνῃ ἀναίσθητος, λογίζομαι δὲ εὐτυχῆς λέγουσα ὅτι ἡ ἐπικλησίς μας εἰς τὴν ἀγγλικὴν φιλανθρωπίαν ὄχι μόνον εὐμενῶς ἐγένετο δεκτὴ, ἀλλὰ καὶ ὑπερέβη τὰς προσδοκίας μας, καθόσον πάντες ἐσπευσαν νὰ καταθέσωσι τὸν ὀβολόν των. Ἡδὴ δὲ καταγινομένη νὰ διαρханώσωμεν ἐν σῶμα ἐκ νεανίδων ὑμῶν καὶ εὐρώστων ὅπως ἀποστείλωμεν αὐτὰς εἰς τὰ νοσοκομεία τῶν στρατοπέδων ἢ καὶ τῶν πόλεων αὐτῶν. Ἡ ἀφοσίωσις αὕτη μετέχει βεβαίως ἡρωϊσμοῦ, ἀλλὰ δυστυχῶς κατὰ τὴν σημερινὴν ἐποχὴν ὀλίγας εὐρίσκει τὰς προσηλύτους.

— Δὲν ἔχω τὰ ἀπαιτούμενα προσόντα, κυρία; εἶμαι ὑγιῆς καὶ ρωμαλέα.

— Πῶς; σύ, προσφιλές τέκνον; ἠρώτησε μετ' ἐκπλήξεως ἡ κυρία Βερνστόφ.

— Μάλιστα, ἐγὼ αὕτη, κυρία, ἀπεκρίθη ἡ Βιλελμίνη, ἥς τὸ πρόσωπον ἠκτινισθόει ἀπὸ χαρᾶν.

— Πῶς λοιπὸν μήπως ἤλθατε δι' αὐτό, ἠρώτησε καὶ πάλιν ἡ κυρία Βερνστόφ.

— Μάλιστα, κυρία, ὅπως σὰς παρακαλέσω νὰ με διαθήσῃτε ἐπιθυμῶ νὰ φανῶ ὠφέλιμος εἰς τοὺς συμπολίτας μου.

— Ἡ ἐπιθυμία αὕτη σὰς τιμᾷ, ἀλλ' ὁ πατήρ σας δὲν ἐπιφέρει οὐδεμίαν ἀντίρρησην;

— Δὲν τὸ πιστεύω, ἐν τούτοις μέχρι τοῦδε δὲν ἀνεκρίνωσα αὐτῷ οὐδὲν ἐκ τοῦ σχεδίου μου· ἂν παρατήρησῃ ὅτι αὐτοβούλως ἐνεργῶ χωρὶς πατρ' οὐδενὸς νὰ ἐπιηράζωμαι, ἐλπίζω νὰ μὴ παρεμβάλλῃ οὐδὲν πρόσκομμα εἰς τὴν ἀναχωρήσιν μου. Θὰ σεμνύνετε διὰ τὴν θυγατέρα του καὶ θὰ τὴν ἀγαπήσει περισσώτερον, ὦ! περὶ τούτου εἶμαι βεβαία, τὸν γνωρίζω καλῶς.

— Τὴν συμβουλὴν λοιπὸν τὴν ὁποῖαν δύναμαι νὰ σὰς δώσω θὰ τὴν ἀκολουθήσετε;

— Μάλιστα, κυρία, ἐάν μοὶ εἴπητε νὰ ἀναχωρήσω, θὰ ἀναχωρήσω χωρὶς ποσῶς νὰ δισταῶ· ἐάν δὲ ἦναι ἀνάγκη, σὰς ἐγγυῶμαι νὰ ἐπιτύχω τῆς συγκαταθέσεως τοῦ πατρός μου, καὶ νὰ ἦμαι ἐτοιμὴ αὐριον νὰ ἀκολουθήσω τὸν κύριον Βερνστόφ Σουσέ.

Ἡ κυρία Βερνστόφ τὴν ἐθεώρησε μετὰ θαυμασμοῦ, λαβοῦσα δὲ τὰς χεῖράς της ἐν μέσῳ τῶν ἰδικῶν της τῆ εἶπε:

— Εἶθε γενναία, Βιλελμίνη, καὶ χαίρω δι' αὐτό, καὶ ἀφοῦ τοιαύτη εἶνε ἡ ἐπιθυμία σου, δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σοὶ ἀποκρύψω τοὺς μεγάλους κινδύνους, τοὺς ὁποῖους θὰ διατρέξει ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῶν καθηκόντων τοῦ νέου σου ἔργου.

— Ὀλίγον με ἐνδιαφέρει τοῦτο, ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ὁ προστατῆς μου ἄγγελος θέλει ἐπαγρυπνεῖ ἐπ' ἐμοῦ.

— Πρὸ ὀλίγου μόλις κειροῦ μία τῶν καλῶν ἀδελφῶν μας ἐφρονεῦθη περιποιουμένη ἓνα πληγωμένον.

— Ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐπιτύχῃ ἐνδοξωτέρου θανάτου.

— Συμμερίζομαι τὸν τρόπον δι' οὗ θεωρεῖς τὰ πράγματα· ἀλλὰ τέλος πάντων μίαν μόνην τελευταίαν παρατήρησιν ὀφείλω νὰ σοὶ ὑποβάλλω· σκέψθητε ὅτι μέλλετε νὰ ἀτενίσθητε τὰς ἀσθενείας καὶ τὸν θάνατον ὑπὸ τὴν μᾶλλον φοβερὰν αὐτῶν ὄψιν, καὶ ὅτι ἐπὶ μῆνης ὀλοκλήρους οἱ στεναγμοί, οἱ θρήνοι καὶ αἱ κραυγαὶ τῶν δυστυχῶν ἀσθενῶν θὰ ἀντηχοῦσιν εἰς τὰ ὦτά σας.

— Θέλει ἐπέλθῃ ἡ ὥρα, καθ' ἣν θὰ λάβω τὴν ἀνταμιβὴν μου διὰ τὰῦτα πάντα· εἶπεν ἡ Βιλελμίνη στρέψασα τὰ βλέμματά της πρὸς τὸν οὐρανόν.

— Εἶναι ἀδύνατον νὰ μεταχειρισθῇ τις καταλληλοτέραν γλῶσσαν, προσφιλές τέκνον, καὶ βλέπω ἤδη ὅτι δυνάμεθα νὰ βασισθῶμεν ἐφ' ὑμᾶς· θὰ μὰς παράσχητε ἀληθῆ συνδρομὴν καὶ δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι ἡ Γερμανία δικαιοῦται νὰ σεμνύνεται διὰ τὰς κόρας της, ὅσον καὶ διὰ τοὺς υἱούς της. Θὰ ἀναχωρήσετε· ἀπὸ τώρα δὲ θέλω ἐγγράψῃ τὸ ὄνομά σας εἰς τὸν κατάλογόν μου· καὶ ἀπὸ τοῦδε εἶθε ἀδελφὴ τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ.

Πρὶν ἢ ἀποσυρθῆ ἡ Βιλελμίνη ὑπεχρεώθη νὰ εὐρεθῇ τὴν ἐπαύριον εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Charing Cross, ὅπουθεν ἐμελλε νὰ ἀναχωρήσῃ ὁ κύριος Βερνστόφ Σουσέ καὶ εἶχε ὑποσχεθῆ ὅτι ἤθελεν ἐφοδιασθῆ μετὰ τὴν συγκαταθέσιν τοῦ πατρός της.

Εἰσελθοῦσα εἰς τὸ ζυθοπωλεῖον ἡ νεανὶς ἐνεχείρισε τῷ πατρὶ της ἐπιστολὴν ἐκ μέρους τῆς κυρίας Βερνστόφ, ἥς τὸ περιεχόμενον εἰς ἄκρον ἐξέπληξε κατὰ πρῶτον τὸν δυστυχῆ γέροντα.

(Ἔπεται συνέχεια).

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΡΑΔΕΛ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ

Καὶ προχωρήσασα πρὸς τὴν κυρίαν δὲ Γούγκα καὶ ἐνώπιον αὐτῆς στάσα :

— Δὲν τολμάτε λοιπὸν νὰ εἰπῆτε καὶ πάλιν ὅτι ψεύδομαι ! ὑπέλαβεν.

Ἡ βαρωνὶς ἔκρυψε τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν ἐπιστρωμάτων τοῦ ἀνακλιντηρίου ἵν' ἀποκρύψῃ τὸ αἶσχος τῆς, ἡ δὲ Μαγδαληνὴ Βεγκλέρ ἐπανελάθεν ἀκόμη :

— Ὁ Ἑρρίκος δὲ Ζερμὼν ἐνέδωκεν εἰς στιγμὴν παραφορᾶς, διότι τὸ πλάσμα αὐτὸ εἶνε ἐκ τῆς φύσεως τῶν ὄψεων, γοητεύει, καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπιζήσῃ ἐξ αἰσχους, καθόσον ἐπρόδωκε τὴν πατρίδα του. Ἡ προδοσία ἦτο δεινὴ, ὅσον καὶ ἂν ὑπῆρξεν ἀκουσία, διότι, ἐνῶ ἐλούετο μίαν ἡμέραν ὑπὸ τὸ φρούριον τῆς Βάρδης, ἐφ' ὅσον ἀντείχον αἱ δυνάμεις του, ἔπλευσε πρὸς τὸ πέλαγος, ἀλλ' ἔπειτα ἐχάθη καὶ μετὰ τινὰς ἡμέρας ἐλάμβανον τὴν ἐπομένην ἐπιστολὴν.

Καὶ ἀνοίξασα ἐπιστολὴν, ἦν ἐκράτει, ἀνέγνω τὰ ἐξῆς κλαυθμυρίζουσα τῇ φωνῇ :

«*Μαγδαληνή,*

«Ὅταν λάβῃς τὴν ἐπιστολὴν μου ταύτην, θὰ τιμωρήσω ἑμαυτὸν ἑκουσίως καὶ θὰ εἶμαι νεκρὸς· σὲ ἠπάτησα καὶ ταυτοχρόνως ἐπρόδωσα τὴν πατρίδα μου ! Σ' ἐγκατέλιπον χάριν ἀγενοῦς πλάσματος, χάριν γερμανίδος κατασκόπου, ἦν συνέλαβον ἐπ' αὐτοφώρῳ ἀπομιμωμένην ἐμπειπιστευμένα εἰς τὴν στρατιωτικὴν μου τιμὴν σχέδια· ἡ δὲ γυνὴ αὕτη, τὸ τέρας αὐτό, ὀνομάζεται ἡ παριστᾶ ἑαυτὴν *βαρωνίδα* δὲ *Γούγκα*, ὦ ! *Μαγδαληνή !* ἐξεδικήθης σαληρῶς. Εἰς σέ, ἦν ὕβρις καὶ παρεγνώρισα, ἔχω τὸν τελευταῖόν μου λογισμόν. Λησμονήσέ με, εὐδαιμόνει δὲ καὶ σύγγνωθι τῷ

»*ΕΡΡΙΚΩΙ ΔΕ ΖΕΡΜΩΝ*».

Νεκρικὴ σιωπὴ διεδέχθη τὴν ἀνάγνωσιν.

— Λοιπὸν ! ἐπανελάθε πάλιν ἡ δεσποινὶς Βεγκλέρ, ἐσυγχώρησα . . . αὐτὸν καὶ . . . ἐλησμονήσα . . . καὶ κατόπιν τῆς φοιτικῆς ἐκείνης καταστροφῆς ἔγινα παράφρων . . . Μὲ ἔλαβον καὶ με περιθάλψαν ὑπηρετῆται καὶ φίλοι, ἀλλὰ ἐπλανώμην ἀνὰ μέσον τῆς χώρας καὶ ὅτε κατώρθωσα νὰ διαφύγω, ἔτρεχον εἰς τὸ φρούριον τῆς Βάρδης καὶ ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ βράχου ἐβλεπον τὴν φοβερὰν θάλασσαν, ἡ ὁποία μοῦ ἤρπασεν ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἠγάπων. Μίαν ἡμέραν ἀνεγνώρισά τὴν γυναικῆ αὐτὴν . . . ὦ ! ἦτο αὕτη, ἡμην περὶ τούτου βεβαία . . . Τότε εὗρον τὰ ἴχνη τῆς καὶ παρεκολούθησα τὰ βήματά τῆς· καὶ αὕτη αὐθορμητῶς μ' ἐνόησε, καὶ θὰ ἐνθυμηθε τοὺς φόβους καὶ τὰς ἀγωνίας τῆς. Τότε ἀπεσχάσισεν ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ ἐμέ . . . καὶ τὸ πρᾶγμα ἦτο δι' αὐτὴν κατωρθωτόν, διότι, ἐπὶ τέλους ἐπρόκειτο νὰ κτυπηθῇ ἀνυπεράσπιστος παράφρων ἀνθρωπός τις δὲ πληρωθεὶς ὑπὸ τῆς γυναικὸς αὐτῆς, μ' ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν ἀπὸ τῶν βράχων τοῦ φρουρίου τῆς

Βάρδης· ὁ Θεὸς ὁμως ἠγρύπνει ἐπὶ τοῦ ἀτυχοῦς πλάσματος καὶ ἠδύοκῃσε μία γενναία καρδία νὰ με σώσῃ ἀπὸ τὸν θάνατον.

Ἡ Μαγδαληνὴ Βεγκλέρ στραφεῖσα ἐποίησε βήματά τινα καὶ λαβοῦσα ἀπὸ τῆς χειρὸς τὸν Φλαβιανὸν Μωροᾶ :

— Εἰς αὐτὸν ἐδῶ ὀφείλω τὴν ζωὴν, εἶπε, καὶ τὴν ὀφείλω δὲς . . . διότι εἰς τὴν ἀφωσιωμένην καὶ περιπαθῆ ἀγάπην του ὀφείλω τὴν ἀνάκτησιν τοῦ λογικοῦ μου.

Ὁ Φλαβιανὸς, καὶ νεκροῦ ὠχρότερος ὢν, παρετήρει ἀγωνιδῶς τὴν Μαγδαληνὴν.

— *Ναί,* ἐξηκολούθησε χωρὶς ν' ἀποσύρῃ τὴν χεῖρα, χάρις εἰς αὐτόν, ἐλησμονήσα, χάρις εἰς αὐτόν . . . δὲν σκέπτομαι πλέον τὸ παρεθὸν, ἀλλὰ τὸ μέλλον μόνον βλέπω πλησίον του.

Ἡ κυρία δὲ Γούγκα δὲν ἠδύνατο νὰ μένη περισσότερον, καταβεβλημένη καὶ τρέμουσα, ἐπειδὴ δὲ οὐδέποτε κατέλειπεν αὐτὴν ἡ ἀναίδεια καὶ τὸ θράσος, ἐπειδὴ οὔτε ἡ Βέρθα οὔτε ὁ θεὸς Φιλήμων, οὔτε ἡ θεία Ἐλβίρα ἐπρόφερον λέξιν, διέτρεφε τὴν ἐλπίδα ὅτι ἠδύνατο νὰ τοὺς ἐξαπατήσῃ ἀκόμη.

— *Αἶ,* ἀνέκραξε, λοιπὸν, ἀνακαγχάσασα βεβιασμένως καὶ θορυβωδῶς ! *Αἶ,* ἀλλὰ ἡ σκηνὴ αὕτη εἶνε εἰς ἄκρον ἐνδιαιφύρουσα. Ὁ κύριος Φλαβιανὸς Μωροᾶ χαίρει πρᾶγματι πάρα πολὺ διότι ἦλθεν ἐδῶ νὰ προκαλέσῃ ζωηρὰς ἐρωτικὰς ὁμολογίας . . . Ὅσον ἀφορᾷ τὸν μῦθον αὐτόν, ὁ ὁποῖος ἐφευρέθη χωρὶν λόγον, δὲν ἠξέυρω διὰ ποῖον σκοπὸν . . . δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ σὰς εἶπω, ἀγαπητὴ κύριε· *Σιωδνά!*

Καὶ ἐνῶ ἔλεγε ταῦτα ἡ βαρωνὶς, ἐγερεθεῖσα ἐπλησίασε πρὸς τὸν θεῖον τῆς Βέρθας· δὲν παρετήρησεν ὁμως ἐν τῇ ταραχῇ τῆς ὅτι ὁ θεὸς Φιλήμων ἐγένετο ἀπὸ ὀλίγου κατέρυθρος· ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ ἐπνευστία ὡς φώκη.

— *Ἀγαπητὴ καὶ παλαιὴ φίλε,* ἐξηκολούθησε.

Ἦτο πολὺ τούτο· ὁ θεὸς Φιλήμων ἀνεσκήρτησεν ὡς εἰ ἐπέδρασεν ἐπ' αὐτοῦ ἠλεκτρισμὸς, καὶ τὰ νῶτα αἴφνης στρέψας.

— *Φίλος σας !* . . . εἶπε πεπνιγμένη τῇ φωνῇ ! *ἐγὼ ! φίλος σας ! φίλος . . . μίς κατασκόπου !* Δέν . . . δέν . . . ἔχω γνωριμίαν μετὰ τὰς ἀχρείας 'σάν καὶ σὰς !

Καὶ πνιγεὶς ὑπὸ τῆς μεγάλῃς προσπάθειας κατέπεσεν ἐπὶ θρονίδος.

Καὶ ἡ θεία δ' Ἐλβίρα ἐν τέλει τῆς σκηνῆς εὐρέθη κακῶς ἔχουσα, διότι ἀφῶ ἐλιποθύμησεν, ἔπαθε προσβολὴν τῶν νεύρων καὶ ἐκίνει χεῖρας καὶ πόδας.

Ἡ κυρία δὲ Γούγκα ἠθέλησεν ὑπάσπην νὰ καταβάλλῃ προσπάθειαν παρὰ τῇ Βέρθα· ἔστη ὁμως κεραυνόπληκτος, διότι ἀπὸ μικροῦ ἡ δεσποινὶς δὲ Κερμὸρ ὑψαύχην, με περιφρονητικὰ χεῖλῃ καὶ τεταμένον τὸν βροχίονα τῇ ἐδείκνυε τὴν θύραν . . . Καὶ ἐπειδὴ ἡ κατασκόπος δὲν ὑπήκουεν ἀρκούντως ταχῶς, ἐσήμανε δὲς τὸν κώδωνα. Δύο θεράποντες ἐνεφανίσθησαν.

— Διώξατε αὐτὴν τὴν γυναῖκα, εἶπεν ἐπιτακτικῶς.

Ἡ βαρωνὶς δὲν ἀνέμεινε τὰ λοιπά, ἀλλ' ὡς βέλος ἐξῆλθε καὶ ἀνέβη ὀρμακίως εἰς τὸ δωμάτιόν της τρίζουσα τοὺς ὀδόντας καὶ ἐπαναλαμβάνουσα.

— Σκύλοι, Γάλλοι !

— Πᾶμε, πᾶμε, κορίτσι μου, εἶπε στραφεῖσα τῇ Γερτρούδῃ Ἐρτσεν, ἣτις εὐρίσκετο ἐκεῖ καθημένη ἐπὶ θρονίδος. Ἔλα καὶ μᾶς ἐνόησαν !...

— Δρόμο σεῖς ! ἀνταπήτησεν ἡ Γερτρούδῃ διὰ τῆς παγεράς αὐτῆς φωνῆς. Ἐγὼ ἔχω ἀκόμη δουλειὰ ἐδῶ πέρα...

I

Τὰ κατὰ τὴν Γερτρούδην.

Ἄφου ἐξετέθη οὕτως ἡ βαρωνὶς καὶ ἐξώσθη, ἡ Βέρθα δὲ Κερμόρ ἐπλησίασε πρὸς τὸν Μωροῦ καὶ τείνασα αὐτῷ τὰς χεῖρας τῷ εἶπεν ὑψηλῇ τῇ φωνῇ.

— Εὐχαριστῶ ! φίλε ! εὐχαριστῶ διὰ τὴν χάριν αὐτὴν. Αὐτὸ τὸ πλάσμα ἐμίανε παρά πολὺ τὴν οἰκίαν διὰ τῆς παρυσίας του.

Ἡ δὲ θεία Ἐλθίρα συνήρχετο βαθμηδὸν ἀφ' ἑαυτῆς, καθόσον διεπράχθη ἡ ἀγροικία τοῦ ὅτι οὐδεὶς ἐφρόντισε περὶ αὐτῆς, ἂν καὶ αὐτὸ τὸ ὅποιον ἐπραξεν ἦτο καλλίτερον. Νῦν δὲ συνεστρέφετο ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου ὡς ὄφρις ἐπαναλαμβάνουσα ἀσυναίσθητως.

— Αὐτὸ ἦτο φοβερόν πρᾶγμα !

Ἐν τινι δὲ γωνίᾳ ὁ Λαφρεσάνζ ὠμίλει μετὰ τοῦ θεοῦ Φιλήμωνος.

— Πάρα πολὺ, φίλτατε, εἶμαι τῆς γνώμης τῆς Βέρθας, πάρα πολὺ ἐγείναμεν θύματα τῆς ἀρχείας αὐτῆς γυναικός...

Καὶ ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ προσέθετε συνοδεύων τοὺς λόγους διὰ νοστιμωτάτου κινήματος τῆς κεφαλῆς.

— Καὶ τόσον εὐκολώτερον, διότι, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, ἐξωτερικῶς ἦτο θελκτικὴ.

Ὁ Μωροῦ ἐκάθητο πλησίον τῆς Μαγδαληνῆς Βεγκλέρ καὶ τῇ ὠμίλει ἡμιφώνως καὶ ἡρέμα.

— Λοιπὸν, Μαγδαληνή, τῇ ἔλεγεν ἐν ἀρρήτῳ σταργῇ, ἐφοβεῖσο τὴν σκηνὴν αὐτὴν ; σ' ἐτάραξεν ὑπερμέτρως ; μήπως ἔκρινα ὑπερβολικῶς τὰς δυνάμεις σου ; Ὁχι, αἶ !

Ἡ νεάνις ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Ὁχι, ἀνταπήντα, εἶμαι ἡσυχωτέρα ἀφ' ὅτι ἤλπιζα καὶ τὴν δικαίαν αὐτὴν πράξιν ἐφανέρωσα χωρὶς νὰ τρέμω· ἀλλὰ γνωρίζω, φίλε μου, τὸν λόγον τῆς δυνάμεως αὐτῆς καὶ τὸν ἐννοῶ, καὶ νὰ σὰς τὸ εἶπω μάλιστα· εἶδειξα τὴν δυνάμιν αὐτὴν, Φλαβιανέ, διότι τὸ παρελθὸν δὲν ὑπάρχει πλέον εἰς ἐμέ, διότι ἐγὼ ἀποβλέπω μόνον εἰς τὸ μέλλον, ἐγὼ ἡ ὁποία ὑπελόγιζον ὅτι ἤμην νεκρά... διότι... σὲ ἀγαπῶ ἐξ ὅλης μου καρδίας...

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Φλαβιανοῦ ἔλαμψαν ἐκ χαρᾶς καὶ θριαμβου, θλίψας δ' ὁ νέος τὴν χεῖρα τῆς Μαγδαληνῆς.

— Καὶ ἐγὼ, Μαγδαληνή, σὲ λατρεύω δι' ὅλων τῶν δυνάμεών μου, δὲν πρέπει ὅμως ἐκ φιλαυτίας μόνον περὶ ἡμῶν νὰ σκεπτόμεθα, ἐκεῖ κάτω, ὁ μετὰ τοῦ κυρίου Σιωδναὶ ὁμιλῶν φίλος μου Λέων δὲν εἶνε διόλου εὐτυχής...

Ἡ δεσποινὶς δὲ Κερμόρ θέλουσα ν' ἀφήσῃ τὸν Φλαβιανὸν

καὶ τὴν Μαγδαληνὴν ἐλευθέρους νὰ ὁμιλήσωσιν ἀπεσώρη ὀλίγον, ἐνῶ ὁ Μωροῦ ἐπλησίασε πρὸς αὐτὴν.

— Τὸ βλέπετε, τῇ εἶπεν, ὅτι χαίρω, ἡ χαρὰ μου ὅμως δὲν εἶνε δυνατόν νὰ εἶνε πλήρης ὅταν πλησίον μου ὁ ἄριστος φίλος μου εἶνε τεθλιμμένος· δὲν θὰ τῷ εἶπω λοιπὸν ἐκ μέρους σας λόγον συγγνώμης καὶ λήθης ;

Τὸ πρόσωπον τῆς δεσποινίδος δὲ Κερμόρ προσέλαβεν ἔκφρασιν ταχύτητος καὶ ὀργῆς ἐκ τῆς μεγάλης ἀπεχθείας.

— Τὴν ὥραν αὐτὴν, εἶπε σφιγγουσα τοὺς ὀδόντας, ὅτε ἐμάθωμεν ποία εἶνε ἡ γυνὴ αὐτῆ, τὴν ὥραν αὐτὴν ὁμιλεῖτε νὰ συγχωρήσω ἐκεῖνον, ὁ ὅποιος τόσον σκληρῶς με ὕβρισε !

— Εἶνε ἀληθές, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Φλαβιανός, ὅτι με ὄθησαν μακρὰν ὁ ζῆλος καὶ ἡ φιλία καὶ κακῶς ἐξέλεξα τὴν στιγμήν.

— Καλὰ, ἔστω, ἀπήντησε, σιωπῶ, θὰ περιμένω κατὰ-λήλων ὥραν κατὰ τὴν ὁποῖαν θὰ ἀκούσετε τὴν ἀγαθότητα τῆς καρδίας σας...

Τὴν ἐσπέρην ἐκείνην δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γείνη λόγος περὶ ἀποχωρήσεως τῆς Μαγδαληνῆς Βεγκλέρ, ἀλλ' οὐδὲ τοῦ Ἀλαῖν καὶ τῆς Ὑθόνης Βλοχίκου. Ὁ δὲ Ἀλαῖν γνωρίζων ὅτι ἐμελλε νὰ φιλοξενηθῇ ἐν τῷ περιπτέρῳ· ἐποίει μεγάλους χαιρετισμούς τρίθων τοὺς πόδας ἐπὶ τοῦ τάπητος.

— Εὐχαριστοῦμεν ὅμως, ἐπανελάμβανεν, ἡμεῖς εἰποροῦμεν νὰ πᾶμε ὀπίσω, ἐκτὸς πλέον ἐὰν πρόκηται διὰ τὴν νέαν.

Εἶτα δὲ στραφεὶς πρὸς τὸν Μωροῦ.

— Καλὰ μοῦ τὴν διορθώσατε τὴν κυρίαν !

— Ναί, εἶπεν εἰς ὑποστήριξιν τῶν λόγων του ἡ Ὑθόνη, κριμα, τί φρίκη !

Ἐπειδὴ δὲ μετὰ τοσοῦτον συγκινητικὴν σκηνὴν ἕκαστος εἶχεν ἀνάγκην ἀναπαύσεως, ἡ μὲν Βέρθα δὲ Κερμόρ ἐφρόντισε περὶ τῆς Μαγδαληνῆς, ἡ θεία Ἐλθίρα μετὰ πολλοὺς λυγμούς ἀπεφάσισε νὰ φθάσῃ εἰς τὴν οἰκίαν της, ὁ δὲ θεὸς Φιλήμων ἀνέλαβε νὰ φροντίσῃ περὶ τῆς Ὑθόνης καὶ τοῦ συζύγου αὐτῆς, καὶ μετὰ μικρὸν οἱ δύο φίλοι ἔμειναν ἐλευθεροί.

— Ἔλα, ὑπέλαθεν ὁ Μωροῦ διαβάς ὀπισθεν τοῦ Λαφρεσάνζ, δὲν ἐτελείωσεν ἀκόμη τὸ ἔργον μας, τὸ ὅποιον ἀκριβῶς ἀρχίζει τὴν νύκτα.

— Πῶς ! ἀνέκραξεν ὁ Λέων· θέλεις νὰ μεταχειρισθῶμεν τὴν νύκτα αὐτὴν ;

— Πρέπει νὰ σφυρηλατηθῇ ὁ σίδηρος ἐνώσω εἶνε θερμὸς· καὶ μὲν κατῳρθωσα νὰ ἐξουδετερώσω τὰς ἐνεργείας τῆς γυναικὸς ἐκείνης, ἀλλὰ καὶ δὲν εἶνε ἐξ ἐκείνων αἱ ὁποῖαι παραιτοῦν τὸν ἀγῶνα· ἔχε δὲ ὡς βέβαιον ὅτι μᾶς ἐτοιμάζει κῆτι τι, ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα γνωρίζει, λοιπὸν ὅσω τὸ γρηγορώτερον ἐνεργήσωμεν, τόσω καὶ τὸ καλλίτερον, καὶ ἄς μὴ ἀναβαλῶμεν δι' αὐριον τὸ πρᾶγμα.

Ὁ Λαφρεσάνζ ἐπέισθη, καθόσον ἐπὶ τέλους τὸ μόνον ὑπερᾶπρησθῆκε αὐτὸν ἦτο ἡ μνησικακία τῆς δεσποινίδος δὲ Κερμόρ, καὶ ὀλίγον ἔμελεν αὐτῷ ἐὰν θὰ διήρχετο τὴν νύκτα ἐν τῇ κλινῇ του ὑπὸ αὐπνίας κατατροχόμενος ἢ ἐν τῷ παραδείσῳ.

Οἱ ἐν Λανδ-Κούρτ ἀπεχωρίσθησαν, ἀφου ἠυχθήθησαν ἀλλήλοις καλὴν νύκτα.

— Ἐχω ὅ,τι πρέπει, ἐξηκολούθησεν εἰπὼν ὁ Μωροῦ, δύο πτύκ, δύο λίστους. . . ἕνα φανόν, μολονότι δὲν ἔχομεν καθόλου τὴν ἀνάγκην του· ἐπέτυχ' νὰ εὕρω ἀκριβῶς τὴν ἀφετη-

ρίαν ἐπὶ τοῦ γεωγραφικοῦ πίνακος τοῦ ἐπιτελείου, λοιπὸν θὰ διευθυνθῶμεν ἐκεῖ· τὰ ἐργαλεῖα εὐρίσκονται εἰς τὸ περιπτότερον τοῦ παραδείσου... καὶ ἄς πηγαίνωμεν...

Βαδίζοντες οἱ φίλοι ἤρχισαν νὰ ἠμιλῶσι φυσικῶς περὶ τῶν γεγονότων τῆς ἐσπέρας.

— Καὶ εἶχες ἀπὸ πολλοῦ προχέιρους τὰς ἀποδείξεις αὐτάς; ἠρώτησεν ὁ Λαφρεσάνζ.

— Ναί, ἀπὸ πολλῶν μηνῶν, ἀλλ' ἦτο προηγουμένως ἀνάγκη ν' ἀνακτῆσθαι τὴν ὑγίειαν, τὴν ζωὴν ἢ δεσποινίς Βεγκλιέρ. Ἄχ! καὶ νὰ ἐγνώριζες, φίλε μου, πόσον ἤμην δυστύχητος ὅτε ἐνόησα ὅτι ἤρχισα νὰ τὴν ἀγαπῶ! Ἐνοεῖς τὸ ἀνεπικρόθωτον δυστύχημα! Ἠγάπων παράφρονά! Ἠγάπων πλάσμα τὸ ὅποιον μὲ ἀπέκρουε, διότι ἦτο σφοδρὰ ἢ παραφροσύνη τῆς ἀπὸ τῆς ἀποπείρας τῆς δολοφονίας! Ἐπειτα ὅμως ποῖα χροιά! Ὁ Ἄλλαιν καὶ ἡ Ὑθόνη, αὐτοὶ οἱ δύο τόσον ἀφωσιωμένοι ἄνθρωποι, ἤρχισαν νὰ παρατηροῦν ὅτι ἡ παρουσία μου τὴν ἠσύχαζε κάπως, καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἡ νέα ἤρχισε νὰ ἐξοικειοῦται πρὸς ἐμὲ καὶ νὰ μοι δίδῃ τὴν χεῖρα! τότε μ' ἐβλεπε ν' ἀπουσιάζω ἐπὶ τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας! Ἐπὶ τέλους ἀνέκτισε τὸ λογικὸν καὶ συνάμα τὴν ὑγίειαν... ἐβλεπα δὲ καλῶς ὅτι ἡ Μαγδαληνὴ ἤρχιζε νὰ αἰσθάνεται πραγματικὴν εὐχαρίστησιν ὅταν μὲ ἐβλεπε. Γνωρίζεις τὰ λοιπά, ἐξηκολούθησεν εἰπὼν ὁ Μωροῦ καὶ βλέπεις τὸν διπλοῦν σκοπὸν εἰς τὸν ὑπεῖον ἀπέβλεψα. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον κατὰ τὰς στιγμὰς τῆς διανοητικῆς τῆς διαυγείας ἡ Μαγδαληνὴ μοι διηγήθη τὴν ἀξιοθρήνητον ἱστορίαν τῆς καὶ τὸ ὄνομα τῆς κυρίας δὲ Γούγκα ἤρχετο συχνάκις ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς καὶ προσέθετε πάντοτε: «Ἐκεῖνη, ἡ κατάσκοπος, τὸν ἐφόνευσε καὶ ἦλθε πῶρα νὰ δολοφονήσῃ κ' ἐμέ». Ἐξ ἄλλου οἱ Βλοχίκοι ἐγνώριζον τὰ πάντα, καὶ ἐγὼ μετ' ὀλίγον ἐκέρδινα τὴν ἐμπιστοσύνην των. Τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Μαγδαληνὴ εἶχε σῶας τὰς φρένας δὲν μοῦ ἀπέκρυπτε πλέον τίποτε, μοῦ ἔδειξε τὴν ἀποχαιρετιστήριον ἐπιστολὴν τοῦ Ἐρρίκου δὲ Ζερμών. Ἡ Μαγδαληνὴ δὲν ἐξήτει, ν' ἀποκαλύψῃ τὴν ἀτιμίαν. Ἄ! διότι, ἐνοεῖς, καὶ αὐτὴ εἶνε γενναία φύσις. Τώρα ἔχω ἀποφασισμένον τὸ σχέδιόν μου καὶ ἄμα ἐπιστρέψωμεν εἰς Παρισίους. Θὰ ἐκθέσωμεν τὴν βαρωνίδα πανταχοῦ ὅπου θὰ τὴν εὕρωμεν καὶ θὰ τὴν ἀναγκάσωμεν νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Γαλλίαν. Ἡ διοργάνωσις τῆς γερμανικῆς κατασκοπέιας εἶνε φοβερά, ἀλλ' εἴαν ἔκαμνε ὁ καθείς τὸ αὐτό, εἴαν ὅλοι ὅσοι τὴν ἀνακαλύπτουσι τὴν κατήγγελλον, θ' ἀπηλασσοῦμεθα ἐπὶ τέλους τοῦ ἐπικινδύνου αὐτοῦ πλάσματος.

— Εἶνε φανερόν, ἐπανελάθει ὁ Λαφρεσάνζ, ὅτι διὰ τῆς ἀνακαλύψεώς σου τὰ πράγματα διασαφηνίζονται, ὅτι αὐτὴ ἡ ἀναθεματισμένη γυνὴ ἔστειλε ἐναντίον ἡμῶν τὸν κόμητα Χαύγκελ, τὸν ὅποιον συνώδευον ὁ ταγματάρχης Γούντερ καὶ ὁ κύριος Σκόρνικ, καὶ οἱ ὅποιοι εἶνε αὐτοὶ ἐκεῖνοι οἱ κατάσκοποι οἱ ὅποιοι ἀποτελοῦν μέρος τῆς αὐτῆς συμμορίας.

— Δημονεῖς τὸν Θεόδωρον Μενῶ, υπέλαθεν ὁ Μωροῦ.

— Καλὰ λέγεις, καὶ ὁ ἀνταποκριτὴς τοῦ βιενναίου «Ἐσθινῶ Ταχυδρόμου» πρέπει νὰ συμπληρώσῃ τὴν ἐξαιρετικὴν αὐτὴν ἑμάδα, ἀλλὰ εὐκόλως δυνάμεθα ν' ἀπαλλαγθῶμεν ἀπ' αὐτόν. Μὰς περιεφρόνησεν ἀπὸ πολλοῦ καὶ ἐγὼ φοβερόν λογαριασμόν νὰ ἐξοφλήσω μάζῃ του...

— Ἀχάριστε! ἀνέκραξεν ὁ Μωροῦ, λησμονεῖς ὅτι τοῦ χρεωστέως τὸ χρυσοῦν φύλλον.

— Ἔστω, ἀλλὰ καὶ σὺ λησμονεῖς νὰ λογαριάσῃς τὰς ἀγωνίας τὰς ὁποίας υπέφερες εἰς τὸν Κεράτιον πύργον; ἐλπίζω ὅτι θὰ τὰ εὕρω μὲ τὸν ἐξαιρετικὸν συνάδελφόν μου καὶ θὰ τοῦ δώσω δύο σπαθίαις εἰς τὰ πλευρά.

— Μπα, δὲν ἀξίζει τὸν κόπον, θὰ εὕρωμεν τὸν τρόπον νὰ ἐξοφλήσωμεν τὸν λογαριασμόν μου καὶ χωρὶς αὐτὰ, καθόσον...

Ὁ Μωροῦ δὲν ἐπέρανε τὴν φράσιν του. Οἱ δύο φίλοι ἐνῶ ὠμίλου φορτωμένοι μὲ τὰ ἐργαλεῖα τῶν ἐπιλησίσασαν πρὸς τὴν ἄκραν τοῦ παραδείσου, τὸ τέρμα τῆς ἐκδρομῆς, ὁ δὲ Μωροῦ λαθῶν τὴν χεῖρα τοῦ φίλου τῷ ἔκαμνε σημεῖον ν' ἀκροσθῇ. Ἡ σελήνη πλησιφαῆς ἐφώτιζε τὸν μέγαν παράδεισον καὶ τὰς δεινροστοιχίας.

— Κάποιος φωνάζει, εἶπεν ἡμιφώνως ὁ Μωροῦ καὶ νομίζω μάλιστα ὅτι ζητεῖ βοήθειαν.

Ναί, ἐκάλουν εἰς βοήθειαν, ἀλλ' ὁ θόρυβος ἀπεσβεσμένος ἐφθάνεν εἰς τὰ ὦτα τῶν δύο φίλων.

— Βοηθήσατέ με! ἐκραξεν ἀνὴρ τις εἰς τὸ ἄκρον τοῦ παραδείσου, βοηθήσατέ με! Τρέξετε!

— Ἄς τρέξωμεν, ἀνέκραξαν συνάμα ὁ Φλαβιανὸς καὶ ὁ Λαφρεσάνζ ἀφοῦ ἐβεβαιώθησαν ὅτι καλοῦσιν εἰς βοήθειαν, ἄς τρέξωμεν!

Καὶ ἐνῶ διηθύνοντο πρὸς τὸ μέρος ὅθεν ἤκούοντο αἱ κραυγαί, ὁ Φλαβιανὸς εἶπε τῷ φίλῳ του:

— Μήπως ἀπατάσαι; Σὰν νὰ εἶνε ἡ φωνὴ τοῦ Θεοδώρου Μενῶ ἢ ὁποῖα βγαίνει ἀπὸ τὰ βάθη τῆς γῆς.

— Τέλος πάντων! Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἀκόμη εἴαν εἶνε, εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ τὸν βοηθήσωμεν...

Ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ δὲν ἠπατήθη, διότι πραγματικῶς ὁ Θεόδωρος Μενῶ ἐξήτει βοήθειαν. Φυσικῶς δὲ ἀγόμεθα νὰ ἐξηγήσωμεν πῶς εὐρίσκατο τότε ὁ ἀνταποκριτὴς τοῦ βιενναίου «Ἐσθινῶ Ταχυδρόμου».

Ὀλίγον πρὶν ἢ ἡ Μαγδαληνὴ Βεγκλιέρ, συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ Ἄλλαιν καὶ τῆς Ὑθόνης Βλοχίκοι, εἰσέληθον εἰς Λάνδ-Κούρτ, ἀνὴρ ἀναμείνων ἀπὸ πολλοῦ ἤδη κεκρυμμένος ὀπισθεν τῶν πετρῶν καὶ τῶν σπαρτίων εἰσεχώρει κρύφα κατὰ μῆκος τοῦ τοίχου τοῦ παραδείσου, καὶ ἀφοῦ ἐβεβαιώθη ὅτι περὶ ἐπεκράτει σιωπὴ διέβαιναν ἡμέρα ἄνωθεν.

Ἦτο ὁ Θεόδωρος Μενῶ, ὅστις ἀφικόμενος εἰς Λάνδ-Κούρτ ταυτοχρόνως τῇ βαρωνίδι καὶ κατοικήσας ἐν μετρίῳ ξενῶνι ἐνός τῶν προκαστείων τοῦ Σαιν Σερβάν ἠδύνατο νὰ κατασκοπεύῃ ἐν ἀνέσει τοὺς δύο φίλους, οἵτινες δὲν ὑπόπτεον βεβιαίως τὴν παρουσίαν αὐτοῦ. Ἡ βαρωνίς ὄφειλε νὰ καθιστᾷ αὐτῷ γνωστὰ διὰ τῆς Γερτρούδης Ἐρτσεν τὰ ἐν Λάνδ-Κούρτ γινόμενα, καθ' ἣν ὥραν ὅμως ἀνευρίσκομεν αὐτὸν οὗτος δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ ἐξέθετε τὴν συνένοχον αὐτοῦ. Δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ὁ Θεόδωρος Μενῶ κεκρυμμένος ἐν τῷ παραδείσῳ κατασκοπέυε τὸν Μωροῦ καὶ τὸν Λαφρεσάνζ, πολλάκις δὲ πολλάς ἐκ τῶν ὁμιλιῶν αὐτῶν ἤκουσεν, ὥστε νὰ γνωρίζῃ τί ἀκριβῶς συνέβαιναν ὡς πρὸς τὰς περιλήτους «οἰκονομίας». Ὅποια δόξα ἐπεφυλάσσετο αὐτῷ εἴαν ἀνεξαρτήτως τῆς βαρωνίδος κτώρθου ν' ἀνακαλύψῃ τὸ ἀκριβὲς μέρος, εἴαν κτώρθου νὰ λάβῃ εἰς τὴν κατοχὴν αὐτοῦ τὸν θησαυρόν! Καὶ ἀμέσως, ὡς γνωρίζομεν ἤδη ἐκ μακροῦ τὸν Βάλτερ-Χάνδελ, ὡς γνωρίζομεν ὅτι οὗτος, εἴτε τοιοῦτοτρόπως ἀπεκαλεῖτο, εἴτε Θεόδωρος Μενῶ ὠνομάζετο, δὲν ὀπισθοῦ ῥέμει πρὸς ἐπίτευξιν τῶν σκοπῶν του, οὔτε ἀπέναντ

ἀτιμίας, οὔτε ἀπέναντι κακουργήματος, φοβερὸν σχέδιον ἤρ-
χισε νὰ ἀναπλάσσηται ἐν τῇ διανοίᾳ αὐτοῦ· τὸ δὲ σχέδιον
τοῦτο εἶχεν ὡς ἐξῆς. Ἐγνώριζεν ὅτι οἱ δύο φίλοι ὤφειλον ἀπὸ
τῆς ἐπιούσης νὰ ἐνεργήσωσι τὴν νύκτα ἀνασκαφάς, διότι εἴ-
δομεν τὴν ὠχρὰν αὐτοῦ κεφαλὴν προκύπτουσαν ἐν μέσῳ τῶν
σπαρτίων. Καὶ ἐνόει μὲν νὰ προλάβῃ αὐτούς, ἀλλ' ἐπειδὴ
δὲν ἐγνώριζεν ἀκριβῶς τὸ μέρος ὅπου αἱ ἀνασκαφαὶ αὗται θὰ
ἐγίνοντο, ἐφαντάσθη τὸ ἐξῆς. Ἐμελλε ν' ἀνορύξῃ τὸν ἐγγυς
τοῦ ἀορίστως ὑπὸ τοῦ Μωροῦ ὑπόδειχθέντος μέρους καὶ ἐκεῖ
θὰ ἦνοιγεν ὑπόνομον, ἡ δὲ δυναμίτις, ἥς τοσαύτη χρῆσις γίνεται
ἐν ταῖς ἀπεργίαις, θὰ ἐχρησίμευε καὶ ἐν τῇ παρούσῃ περιστά-
σει. Οἱ φίλοι θὰ ἐφθάνον καὶ θὰ ἤρχιζον τὸ ἔργον αὐτῶν, ἀλλ'
ἄμα τῷ πρώτῳ κτυπήματι τοῦ λίθου, θὰ ἐφρονεύοντο θα-
πτόμενοι ὑπὸ τὰ ἐρείπια, καὶ ἡ ἐκρηξις, ἐπενεργούσα ἐν πε-
ριμέτρῳ ἀρκούντως ἐκτενεῖ, θ' ἀπεκάλυπτε βεβαίως τὸν θη-
σαυρόν· ἀλλὰ καὶ ἂν ἔτι δὲν θ' ἀπεκάλυπτοντο διὰ τῆς ἐκρη-
ξεως αἱ οἰκονομίαι τοῦ Πομπόννη, ὁ Μωροῦ καὶ ὁ Λαφρε-
σάνζ βεβαίως θὰ ἐφρονεύοντο παρκαρῆμα· οἱ δύο νέοι οἵτινες
εἶχον τὸ μυστικὸν τοῦ χρυσοῦ φύλλου θὰ ἐξηφανίζοντο, καὶ
ὁ Θεόδωρος Μενδῶ θὰ κατώρθου εὐχερῶς τὸν σκοπὸν αὐτοῦ.
Καὶ ὁ κατασκοπος δι' ἀξίνης ἦν ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ, θ' ἀνώ-
ρυσσε βαθὺν λάκκον ἐν διαστήματι ὀλιγωτέρῳ τῆς ὥρας. Ἐ-
ξελθὼν ἐκεῖθεν εἰσῆλθε πάλιν ἵνα κατασκευάσῃ ἀγωγὸν εἰς
ὃν θὰ ἔθετε τὸ ἀνατρεπτικὸν φυσίγιον· κατόπιν θὰ ἤρχετο ἡ
θέσις τῆς θρυαλλίδος. Ἐπὶ τέλους παρατηρήσας τὸ ὠρολόγιον
αὐτοῦ καὶ ὑπολογίσας τὴν ὥραν ἀνῆψε τὴν θρυαλλίδα· ἠδύνατο
αὕτη νὰ διαρκῆσῃ ἡμίσειαν περίπου ὥραν, ἐντὸς τῆς ὁποίας ὁ
Μωροῦ καὶ ὁ Λαφρεσάνζ θὰ ἐφθάνον βεβαίως ἐπιτόπου. Πρὶν ἢ ἰ-
να ψῆφῶμας αὐτήν, ἔρριψε πρὸς πλείονα βεβαιότητα βλέμμα πρὸς
τὴν δενδροστοιχίαν, οὐδεμίαν δ' ἐπέτρεπετο πλέον ἀμφισβόλια καὶ
οὐδεὶς ἀσταγμός, διότι ἐβλεπεν ἤδη μακρόθεν ἐπὶ τῆς ἄμμου
τὴν σκιάν τῶν δύο νέων, οἵτινες ἐπροχώρουν. Τότε ἔθηκε τὸ
πῦρ εἰς τὴν θρυαλλίδα. Σπαρτία τινὰ κρῖντα προλαβόντως
καὶ ριφθέντα ἐπὶ τοῦ στομίου τοῦ λάκκου καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνα-
σκαφέντος χώματος θὰ ἠμποδίζον τὸν Μωροῦ καὶ τὸν Λαφρε-
σάνζ νὰ ἴδωσι τὴν ὑπόνομον. Καθ' ἣν στιγμὴν ἔθετε τὸ πῦρ
εἰς τὴν θρυαλλίδα, ἠτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ τοῦ λάκκου, δὲν
ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ ἀναφώνησιν τρόμου κεφαλῆ, ἥς ἡ σια-
γὼν ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ χείλους τοῦ λάκκου, παρετήρει αὐ-
τὸν ἀτενῶς, καὶ μολονότι δὲν ἐφωτιζετο ποσῶς ὑπὸ τῆς σε-
λήνης, ἔπιπτον κατὰ πρόσωπόν του τὰ βλέμματα τῆς κε-
φαλῆς ταύτης, ἅτινα ἐν τῇ σκοτίᾳ ἔλαμπον ὡς ὀφθαλμοὶ γα-
λῆς. Τὸ ὄν ὑπὲρ κατεσκόπευε τοιοῦτοτρόπως τὸν Θεόδωρον
Μενδῶ ἠναγκάσθη νὰ φθάσῃ ὑπεισέρπον διὰ τῆς κελίας ὅπως
ἀνεπαίσθητως καὶ ἀθορύβως πλησιάσῃ πρὸς τὸν λάκκον ἐνθὰ
αὐτὸς εἰργάζετο. ἀνεγνώρισε δ' ἐκ πρώτης ὄψεως ὅτι τὸ πρό-
σωπον τοῦτο ἦτο ἡ Γερτρούδη Ἐρτσεν. Τοὺς ἀπλανεῖς αὐ-
τῆς ὀφθαλμοὺς ἰδὼν ὁ Θεόδωρος Μενδῶ ἠσθάνθη μεγίστην τα-
ραχήν. Τί ἤρχετο ἄρα γε ἐκεῖ νὰ κάμῃ; Ὁ Θεόδωρος Μενδῶ
ἠθέλησε ν' ἀπαλλαγῇ διὰ θρασύτητος καὶ στηριχθεὶς ἐπὶ τῶν
παλαμῶν ἀπεπειράθη νὰ ἐξέλθῃ τοῦ λάκκου, διότι ἐγγυς τῆς
καιούσης θρυαλλίδος εὐρισκόμενος ἤρχισε νὰ καταλαμβάνη-
ται ὑπὸ ἀγωνίας, ἀλλ' ἐν τῇ κινήσει του ἡ Γερτρούδη ὀρθω-
θεῖσα αἴφνης:

— Ὅχι, εἶπε φοβερῶς ἀπειλητικῆ, δὲν θὰ φύγῃς διόλου
ἀπὸ ἐδῶ, Βάλτερ-Χάνδελ, πρέπει νὰ μείνῃς ἐδῶ!

— Ἐλα, ἔλα! ἐφέλλισεν ὁ ἄθλιος; ἄφησε τὰς τρέλλας,
ἄφησε τὰς μωρίας, ἄφες με νὰ φύγω...

— Ὅχι, ὄχι, ἀνταπήνησεν ἡ Γερτρούδη διὰ τῆς παγε-
ρας αὐτῆς φωνῆς, σὲ προειδοποίησα! σοὶ εἶπα νὰ μὴν ἐγ-
γίξῃς τὸν Γότλιβ Ὀυρνερ, ἀλλὰ σὺ τὸν ἐφόνευσες, Βάλ-
τερ-Χάνδελ, θ' ἀποθάνωμεν καὶ οἱ δύο ἐδῶ... ὦ! σὲ παρε-
μόνευα καὶ ἐγὼ καὶ ἐνόησα τί ἤθελες νὰ κάμῃς. Δὲν θὰ φυ-
γῇς ἀπὸ τὸν λάκκον σου, Βάλτερ Χάνδελ, ἐτελείωσε πλέον!

Τότε ὁ Θεόδωρος Μενδῶ ἔκυψεν εἰς τὸ βάθος τοῦ ἀγωγοῦ
θέλων ν' ἀποσπάσῃ τὴν θρυαλλίδα, ἀλλ' ἡ Γερμανὶς ἐπή-
δησεν εἰς τὸν τράχηλόν του παραλύουσα τὴν κίνησιν αὐτοῦ.

— Ὅχι, ὄχι, εἶπε καὶ πάλιν διὰ τῆς αὐτῆς ψυχρᾶς φω-
νῆς καὶ ἐμπηγνύουσα τοὺς ὄνυχας εἰς τὰς παρειάς του, δὲν
πρέπει νὰ κάμῃς τίποτε· καὶ διὰ περισσοτέραν ἀσφάλειαν ἔχω
καὶ τὸ ρεβόλβερ καὶ ἐὰν κινήθῃς, Βάλτερ-Χάνδελ, θὰ σοῦ
πεταῶ τὰ μυαλὰ εἰς τὸν ἀέρα.

ὦ! ὁ Θεόδωρος Μενδῶ δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ διαφύγῃ,
καὶ τότε ἀπολέσας τέλος τὴν ἀταραχίαν αὐτοῦ ἀνέκραξε:

— Βοηθήσατέ με, βοηθήσατέ με!

Ὁ Λαφρεσάνζ καὶ ὁ Φλαβιανὸς ἔτρεχον πρὸς τὸ μέρος ὅθεν
ἠκούοντο αἱ φωναί, καὶ ὅτε ἐφθασαν εἰς μικρὰν ἀπόστασιν,
εἰς τὴν ἄκραν τοῦ μικροῦ ἀδένδρου μέρους, ἐσταμάτησαν. Ὁ
Θεόδωρος Μενδῶ ἔρρεγγεν! Ἡ Γερτρούδη ἔρτσεν περιέπλεξε
τοὺς νευρώδεις αὐτῆς βραχιόνας εἰς τὸν λακμόν αὐτοῦ, καὶ ἐξ-
απλωθεῖσα πρηνῆς ἐπὶ τοῦ ἀναχώματος, λίαν δὲ ἰσχυρὰ καὶ
ἀδιασάλευτος ἐπὶ τοῦ ἐρείσματος ἐκείνου ἐκόλυε τὸν ἐχθρὸν
αὐτῆς νὰ κύψῃ ὥστε νὰ ἐξέλθῃ. Ὁ Μενδῶ ἀνασκιρτῶν ὅπως
ἀπαλλαγῇ τῆς Γερτρούδης ἤγγισε φαίνεται τὴν θρυαλλίδα
καὶ ἐπλησίασεν αὐτήν πρὸς τὸ φυσίγιον, διότι σφοδρὰ ἐκρη-
ξις ἐπληξῆς τὸν ἀέρα, ἡ γῆ ἐσεισθη καὶ οἱ δύο φίλοι ἐπεσον
χαμὰ σχεδὸν ταφέντες ὑπὸ τὰ χῶματα καὶ τὰς πέτρας.
Πρῶτος ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ ἀνηγέρθη, δὲν εἶχε πάθει ὅμως
τίποτε, πλὴν ἄμμου καὶ χῶματος ὑπὲρ εἶχεν εἰς τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς, εἰς τὸ πρόσωπον καὶ εἰς τὸ σῶμα· ἀλλ' ὁ Λαφρεσάνζ
εἶχε προσβληθῆ λαθῶν τομῆν ἐξικνουμένην ἀπὸ τοῦ μετώ-
που μέχρι τοῦ ὠτίου, ἐξ ἧς ἄφθονον ἔρρεεν αἷμα, ἀλλ' ἀνη-
γέρθη καὶ οὕτως οὐδὲν τὸ σοβαρὸν παθὼν ἐκτὸς τῆς πληγῆς
ταύτης, ἥτις βεβαίως δὲν ἦτο ἐπικίνδυνος. Ὁ Φλαβιανὸς ἀν-
ἔπνευσε θερυθωδῶς ἐννοήσας ἐκ ποίου κινδύνου ἀπηλλάγησαν
ὡς ἐκ θείας συνάρσεως.

Τοῦ Θεόδωρου Μενδῶ καὶ τῆς Γερτρούδης ἔρτσεν ἄμορφα
μόνον ἀπελείποντο λείψανα, αἰμοσταγεῖς σάρκες, ἀλλ' ἐνῶ ὁ
Μωροῦ ἔβλεπε τὴν φοβερὰν καταστροφὴν τοῦ ἐχθροῦ αὐτοῦ
καὶ τῆς ἐκδικησάσης αὐτὸν Γερτρούδης, ἀφῆκε κραυγὴν ἐκ-
πληξέως, διότι ἡ ἐκρηξις ἀνατινάξασα τὴν τριγύρω τοῦ κέν-
τρου τῆς γῆν κατὰ τοὺς ὀρθοὺς τοῦ ἀχρείου Μενδῶ ὑπολογι-
σμούς συνέτριψε τὰς λιθίνας πλάκας, αἵτινες πλησίον τοῦ λάκ-
κου ἀπεκάλυψαν ὄρυγμα· ὁ Μωροῦ καὶ ὁ Λαφρεσάνζ προσέ-
βλεψαν τὸν μέγαν ἐκείνον λάκκον.

— Τρεῖς πλάκες, ἀνέκραξεν ὁ Λαφρεσάνζ λησμονῶν τοὺς
πόνους καὶ τὸ ἀπὸ τῆς πληγῆς του ρέον αἷμα, τρεῖς πλάκες!
ἀριθμήσε τὰ τεμάχια, Φλαβιανέ, ἴδου ὁ ἀριθμὸς 3 ἐξηγου-
μενος.

Πράγματι, ἠρίθμησαν τὰς συντετριμμένας ὑπὸ τῆς ἐκρη-
ξεως πλάκας.

— Αἱ! ἀνέκραξεν ὁ Μωροῦ, ἐκτείνας τὸν βραχιόνα ἐντὸς

τοῦ λάκκου, ἀλλ' ἰδοὺ αἱ οἰκονομίαι τοῦ Μομπόννη, κρατῶ τὸ κιβώτιον! τὸ χρυσοῦν φύλλον δὲν ἐψεύσθη.

Ναί, ἀλλ' ἦτο ἀδύνατον οἱ δύο ν' ἀνασηκώσωσι τὸ κιβώτιον ἐκεῖνο.

— Στάσου ἐδῶ, ὑπέλαβεν ὁ Μωροῦ, νὰ ὑπάγω νὰ ζητήσω βοήθειαν.

Καὶ μετὰ εἴκοσι λεπτά ἐπανῆλθε μετὰ τοῦ Ἀλαῖν Βλοχίκου, ὃν ἀφύπνισε, τοποθετήσαντες δὲ τὸ μετὰ μεγάλου κόπου ἐξαχθέν ἐκ τοῦ λάκκου κιβώτιον ἐπὶ χειραμαξίῳ, ὅπερ ἔτριζεν ἐκ τοῦ βάρους, μετέφερον αὐτὸ εἰς Λάνδ-Κούρτ, εἰς αὐτὸ τὸ ὄωματιον τοῦ Φλαβιανοῦ.

Τὸ κιβώτιον ἐκεῖνο περιεῖχεν ὄντως θησαυρόν, θησαυρόν ἀληθῆ, συγκείμενον ἀπαξάπαντα ἐκ μεγάλων τεμαχίων πολυτίμου μετάλλου, πρὸς δ' ἐκ πολυτιμοτέρου μέρους συγκειμένου ἐκ μεγάλων ἀδάμαντων καθαροτάτων καὶ ἐκ πολυτίμων λίθων ἀνυπολογίστου ἀξίας.

— Φλαβιανέ, εἶπεν ὁ Λαφρεσάνζ ὅτε τοῦ καλύμματος τοῦ κιβωτίου ἀνοιγέντος μετὰ δυσκολίας ἐξέλαμψαν εἰς τοὺς τεθαμβωμένους τοῦ Μωροῦ, τοῦ φίλου του καὶ τοῦ Ἀλαῖν ὀφθαλμούς τὰ θαυμασία ἐκεῖνα ἀντικείμενα: Φλαβιανέ, ὅλ' αὐτὰ ἀνήκουν εἰς τὴν δεσποινίδα δὲ Κερμύρ... Πρέπει νὰ προσκαλέσωμεν τὸν θεῖον Φιλῆμονα καὶ νὰ τῷ παραδώσωμεν τὴν πολυτίμον αὐτὴν παρχκαταθήκη.

— Καλὰ λέγεις, ἀνταπήνησεν ὁ Μωροῦ, τῶρα ζημερώνει καὶ οἱ κάτοικοι τῆς Λάνδ-Κούρτ δὲν θὰ βραδύνουν νὰ ἐγερθεῖν, ἐγὼ θὰ ὑπάγω νὰ φωνάξω τὸν θεῖον Φιλῆμονα.

Ὁ θεῖος Φιλῆμων ἐφάνη μετ' ὀλίγον καὶ μετ' αὐτὸν ἡ Βέρθα, ἥτις ἰδοῦσα τὴν πληγὴν τοῦ Λαφρεσάνζ, ἐγένετο κάτωχρος.

— Δὲν εἶνε τίποτε! ἀνέκραζεν ὁ Μωροῦ γελῶν, καὶ δὲν θὰ εἶνε τίποτε πρὸ πάντων ἐὰν συγχωρήσετε ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος μᾶς εὔρε περιουσίαν.

Ἡ Βέρθα δὲ Κερμύρ ἐσυγχώρησε· συνεζεύχθη τὸν Λέοντα Λαφρεσάνζ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, καθ' ἣν ἡ Μαγδαληνὴ Βεγκλέρ ἐγένετο σύζυγος τοῦ Φλαβιανοῦ Μωροῦ καὶ οἱ δύο γάμοι ἐτελέσθησαν συγχρόνως.

Ἄλλ' ὁ Φλαβιανὸς ἐμεγαλαύχησε, διότι ἡ βαρωνίς δὲ Γουγκα διακρίνει εἰσέτι ἐν Παρισίαις ἐξακόλουθουσα τὸ αἰσχρὸν αὐτῆς ἔργον.

Ὁ θεῖος Φιλῆμων εἶνε εἴπερ ποτε εὐτυχῆς, ἡ δὲ θεῖα Ἑλβίρα θεραπεύει παντοτε τὴν μουσικὴν.

ΤΕΛΟΣ

ΠΛΑΓΚΩΝ Η ΜΗΛΙΣΙΑ

Ἡ Μηλισία Πλαγκῶν ὑπῆρξεν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῆς μίᾳ ἐκ τῶν μάλα διαπρεπουσῶν γυναικῶν τοῦ συρμού ἐν Ἀθήναις. Ἐν τῇ πόλει δὲν ἐγένετο λόγος καὶ θόρυβος ἢ δι' αὐτὴν καὶ μόνην. Ἀρχοντες, σατράπαι, διδασκαλοὶ, νέοι πατρικιοὶ, ὅλος ὁ κόσμος ἐνὶ λόγῳ ἦτο ἐνθουσιασμένος μέχρι μανίας δι' αὐτήν. Ἡ καλλονὴ τῆς ἴση, ἂν οὐχὶ ἀνωτέρα, τῆς τῆς Ἑλένης τοῦ Παριόου, προῦκαλει τὸν θαυμασμόν καὶ τὴν ἐπιθυμίαν καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν ἀδυνάτων γερόντων, τῶν λυπουμένων διὰ τὴν ἀνεπιστρεπτὴν παρελθούσαν νεότητά των. Τέλος οὐδεμία ὑπῆρχε κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην δυνα-

μένη νὰ διαφιλονικήσῃ τὰ τῆς καλλονῆς πρωτεῖα ἀπέναντι τῆς Πλαγκῶν καὶ εἶνε ἀπορίας ἀξίον πῶς ἡ Ἀφροδίτη, ἡ Ζηλοτυπήσασα τὴν Ψυχὴν, δὲν ὑπῆρξε Ζηλότυπος καὶ διὰ τὴν Μηλισίαν μας. Ἴσως οἱ πολυάριθμοι ἐκ ῥόδων καὶ φιλυρῶν στέφανοι, αἱ θυσίαι τῶν στρουθίων καὶ περιστερῶν, καὶ αἱ σπονδαὶ τοῦ Κρητικοῦ οἴνου, ἐκολάκευον τὴν φιλαρσικὸν θεῖαν καὶ κατεπράυνον τὸν θυμὸν καὶ τὴν φιλέδικον μανίαν τῆς.

Οὐδεμία ἄλλη ἠξιώθη εὐτυχεστέρων ἐρώτων τῆς ὠραίας μας Μηλισίας, τῆς ἐπικληθείσης καὶ Πασσιφίλου.

Μόνον ἡ σμίλη τοῦ Κλεομένους καὶ ἡ γραφίς τοῦ Ἀπελλῆ ἠδύναντο νὰ δώσωσιν ἀκριβῆ ἰδέαν τῆς ἐξαιρέτου σωματικῆς τελειότητος τῆς Πλαγκῶν. Τίς δύναται νὰ περιγραφῇ τὴν ὡσεὶδῆ μορφήν τοῦ προσώπου τῆς, τὴν χιονόχρουν ἐπιερμιδα τῆς, τὴν εὐθείαν καὶ ἐντελῶς ἑλληνικὴν ρινὰ τῆς, τὸ στρογγύλον καὶ μικρὸν στόμα τῆς, τὸν καμπύλον πώγωνά τῆς, τὰς ὡς φύλλον ῥόδου παρειὰς τῆς, τοὺς λαμποντας δίκην διδυμογενῶν ἀστέρων ὀφθαλμούς τῆς, τοὺς μεταξύ βλεφροῖδων καὶ ὀφρυδίων πλείτερον τῆς μελανῆς μελανῶν καὶ τεχνικῶς κατὰ τὰ ἄκρα λεπτυνομένους; Πρὸς τί νὰ παραβληθῶσιν οἱ μακρυτάτοι βόστρυχοι τῆς ξανθῆς κόμης τῆς; Ποία θνητὴ ἐκέκτητο ποτὲ τελειότερους πόδας; Αὐτὴ ἡ Θετίς, ἥς τοὺς πόδας ὠνόμασεν ἀργυρούς ὁ Μελιμενῆς, δὲν ἠδύνατο νὰ διαφιλονικήσῃ τὴν λευκότητα καὶ τὸ μικρὸν τῶν ποδῶν τῆς ἡρωίδος μας. Οἱ βραχιόνες τῆς ἦσαν λευκότεροι παρὶου μαρμαροῦ καὶ στρογγύλοι ὡς ἐκεῖνοι τῆς Ἡῆς. Ἡ κύλιξ, δι' ἧς ἡ Ἡῆη προσέφερε τοῖς Θεοῖς τὴν ἀμβροσίαν, ἐχρησίμευσεν ὡς τύπος διὰ τὸν λαιμὸν τῆς καὶ αἱ τόσον ἐγκωμιαζόμεναι τῆς Ἡοῦς χεῖρες, ἀπέναντι τῶν ἰδακῶν τῆς, ὠμοῖαζον μὲ χεῖρας δούλου καταγνομένου εἰς ἐργασίας βανύσου.

Μετὰ τὴν ἀνωτέρω περιγραφὴν δὲν θὰ ἐκπληθῆτε, ὠραϊκῆ μου ἀναγνώστρις, μανθάνουσαι ὅτι ἡ οἰκία τῆς Πλαγκῶν ἐλατρεῦτο πλείτερον τῶν ναῶν τῆς μεγάλης Θεᾶς. Ἐκάστην νύκτα ἐράσταί θρηνοῦντες, ἤρχοντο νὰ χρίσωσι τὴν θύραν καὶ τὰς μαρμαρίνους βαθμιδας διὰ τῶν πλέον βαρυτίμων μύρων καὶ ἀρωμάτων. Στέφανοι πλεκτοὶ ἐκ τριχῶν κεφαλῆς, ταινίαι περιεκοσμημέναι διὰ στεμμάτων εἰδωλολατρικῆς, καὶ κύλινδροι παπύρου γέμοντος ἐλεγεῖων καὶ ἐπιγραμμάτων, ἰδοὺ τί ἐπισώρευον ἐκάστην νύκτα οἱ λάτραι τοῦ ἐξαισίου κάλλους τῆς Μηλισίας ἐπὶ τῆς θύρας τῆς, εἰς τρόπον ὥστε τὴν πρῶϊαν ἦτο ἀνάγκη ἵνα ἀφεθῆ ἡ εἰσόδος ἐλευθέρᾳ, νὰ πράξωσιν ὅ,τι καὶ ἐν Συκίᾳ, ὑπόταν ἡ χιῶν φράττει τὰς θύρας καὶ τὰ παράθυρα τῶν οἰκιῶν.

Ἡ ἡρώϊς μᾶς ἐκ τοῦ πλήθους τῶν θούτων εἰς τὸ ἐξέχον, συνάμα δὲ καὶ ἐκπληττον κάλλος τῆς, ἐξέλεγε τοὺς μάλλον πλουσίους καὶ ὠραίους, πάντοτε ὅμως προτιμῶσα τοὺς τελευταίους τούτους. Εἰς ἄρχων διετηρεῖτο ἐπὶ ὀκτὼ ἡμέρας εἰς μέγας κληρικὰς δέκα πέντε· εἶδε δὲ νὰ εἶνε τις βασιλεὺς, σατράπης ἢ τύραννος διὰ νὰ συμπληρώσῃ πλησίον τῆς δόκλιρον μῆνα. Ἀμα ἡ περιουσία των ἠφρανίζετο, ἡ θύρα τῆς Πλαγκῶν ἠνοιγέτο διὰ τελευταίαν φορὰν πρὸς αὐτοὺς, οὐχὶ ὅμως ἵνα εἰσέλθωσιν εἰς τὸν λατρευόμενον ναόν, ἀλλ' ἵνα ριφθῶσιν ἐξω, εἰς τὴν οἶκον, γυμνοὶ ὡς οἱ πρωτόπλαστοι. Διότι, ὡς ἕκαστος ἐνόησεν, ἡ ὠραία ἡρώϊς μου δὲν ἦτο οὐτε εὐγενῆς οἰκοδέσποινα, οὔτε νέα παρθένος ὀρχουμένη

τοὺς βακχικοὺς χοροὺς κατὰ τὰς ἑορτὰς τῆς Ἀρτέμιδος ἦτο ἀπλῶς μία δούλη, ἀπελευθερωθεῖσα καὶ κατόπιν καταστᾶσα μία...

Μετὰ παρέλευσιν ὀλίγου χρόνου ἡ Πλαγκὼν δὲν ἐφαίνετο ἢ πολὺ σπανίως ἐν τοῖς δημοσίοις θεάμασιν, ἐν τοῖς περιπάτοις καὶ ἐν ταῖς ἑορταῖς. Αὕτη δὲν ἐσκέπτετο πλέον τὴν περιουσίαν τῶν μεγιστάνων καὶ σατραπῶν· οἱ δὲ ὄρωικοὶ τοῦ Φαρναβάζης, Ἀρταβάνη καὶ Τισσαφέρωνος ἔμενον παραδόξως ἡσυχιοὶ ἐν τοῖς χρηματοκιβωτίοις τῶν κυρίων τῶν. Ἡ Πλαγκὼν δὲν ἐξήρχετο πλέον ἢ νὰ πορευθῆ εἰς τὸ λουτρόν, ἐντὸς κεκλεισμένης ἀμάξης καὶ κεκαλυμμένη μετὰ πολλῆς προφυλάξεως, ὡς τιμῆα γυνή. Δὲν ἐπορεύετο πλέον εἰς δεῖπνα καὶ συμπόσια μετὰ τῶν παρύτων νέων, οὔτε ἐψάλλε τοὺς ὕμνους τοῦ Βάκχου, συνοδουμένη ὑπὸ λύρας.

Οἱ Ἀθηναῖοι ἐξεπλήσσαντο.

Πῶς! ἡ Πλαγκὼν, ἡ ὠραία Πλαγκὼν, ἡ ἔρωσ μας, τὸ εἰδωλὸν μας, ἡ βασιλίσσα τῶν ἑορτῶν καὶ ὀργίων· ἡ Πλαγκὼν ἡ τὸσον θαυμασίως χορεύουσα, συνοδουμένη ὑπὸ τῶν κροτάλλων καὶ ἡ μετὰ τσαυτῆς χάριτος, ἐκτελοῦσα τὰς τοῦ πυρρικήου χοροῦ δυσκόλους στροφὰς καὶ κινήσεις ὑπὸ τὸ λαμπρὸν τῶν ἑορτῶν φῶς· ἡ Πλαγκὼν μετὰ τὸ οὐράνιον μειδιάμα, μετὰ τὴν δηκτικὴν ἐτοιμολογίαν· τὸ ἄνθος, ὁ μαργαρίτης, ἡ κορωνίς τῶν ὠραίων· ἡ Πλαγκὼν ἡ Μηλισία δὲν ἔχει πλέον ἢ τρεῖς ἑραστὰς, μένει κεκλεισμένη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς καὶ μετεδλήθη εἰς ἐνάρετον, ὡς γυνὴ ἄσχημος; ὦ, Ἡράκλεις! Τοῦτο εἶνε θαῦμα! Τίς ἐν τῷ μέλλοντι θὰ διδῆ τὸ σημεῖον τοῦ χοροῦ; Ποία θ' ἀποφασίζῃ περὶ τῶν συρμῶν; Ποία θ' ἀντικαταστήσῃ τὴν Πλαγκὼν τὴν ἀνθηρὰν, τὴν Πλαγκὼν τὴν θελκτικὴν, τὴν Πλαγκὼν τὴν τρελλήν;

Τοιαῦται ἦσαν αἱ σκέψεις τῶν διαφόρων λατρευτῶν τῆς. Τοιαῦτα συνδιελέγοντο οἱ πρῶτοι τῶν Ἀθηνῶν κύριοι, περιδιαβάζοντες εἰς τὰ προπύλαια ἢ νοχελῶς ἐξηπλωμένοι ἐπὶ τῶν μαρμάρων τῆς Ἀκροπόλεως.

Τὸ ἐκπλήττον ὅμως ὑμᾶς, καλοὶ μου Ἀθηναῖοι, εἶνε ἀπλῶς στατον. Πληττετε, κύριοί μου, καὶ ἀηδιάζετε τὴν Πλαγκὼν, ἥτις ὅς διασκεδάζει καὶ θέλγει, καὶ ἥτις ἐβαρύνθη ἤδη νὰ σὰς χορηγῆ τὴν χαρὰν καὶ τὸν ἔρωτα ἀντὶ χρυσίου. Ἡ Πλαγκὼν δὲν σὰς θέλει πλέον. Ὅσον χρυσὸν καὶ ἂν τῇ προσφέρητε, ἡ θύρα τῆς θὰ μένη πάντοτε κωφὴ εἰς τὰς παρακλήσεις σας, τὰς προσφορὰς σας καὶ τοὺς θρήνους σας. Ἀλκιβιάδην, Ἀξίοχε, Καλλιμάχε, σεῖς οἱ πλέον κομψοὶ καὶ μᾶλλον ὀνομαστοὶ τῆς πόλεως, ἐπὶ ματαίῳ θέλετε κοπιᾶσαι ἀσπευόμενοι νὰ ἐλκύσητε τὴν εὐνοίαν τῆς. Ἐὰν θέλετε φιλαρέσκους, πορευθῆτε εἰς τῆς Λαμίας, τῆς Φρύνης, τῆς Λαίδος ἢ τῆς Ἀρχενάσσης. Ἡ Πλαγκὼν ἐπαυσε νὰ φιλάρεσκος, εἶνε ἔρωτευμένη.

— Ἐρωτευμένη καὶ μετὰ πῶν;

— Θὰ τὸν μάθωμεν ἡμεῖς πάντοτε μανθάνομεν τὴν κατὰστασιν τῆς καρδίας τῶν τοιοῦτων γυναικῶν ὅκτῳ ἡμέρας πρότερον.

— Ἀκριβοὶ μου κύριοι, ἐστὲ βέβαιον, ὅτι δὲν ἀγαπᾷ ἐξ ὑμῶν οὐδένα· σὰς γνωρίζει πολὺ πλείωτερον ἀφ' ὅ,τι πρέπει, ἵνα μὴ σὰς ἀγαπήσῃ... Δὲν εἶσαι σὺ, ἄσπευτε Κλέων, ὅστις κέκτησαι καλαιοθησίαν μόνον διὰ τοὺς κύνας τῆς Λακωνίας, τοὺς παρασίτους, τοὺς αὐλητάς, τοὺς γάνους καὶ τοὺς ψιττακοὺς τῶν Ἰνδιῶν. Οὔτε σὺ, Ἰππαρχε, ὅστις δὲν ἠξέουεις νὰ

συζητῆς ἢ μόνον περὶ τῶν τεσσάρων λευκῶν ἵππων σου καὶ περὶ τῆς αὐξήσεως τοῦ μισθοῦ τῶν ἀμαζηλατῶν κατὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, εἴτινες δύνασθε νὰ σαγηνεύσητε τὴν θελκτικὴν Μηλισίαν. Ἡ Πλαγκὼν, πολὺ ὀλίγην ἠδονὴν ἀνευρίσκει εἰς συζητήσεις, ὧν ἀντικείμενον εἶνε οἱ ἀχυρῶνες καὶ οἱ σταῦλοι. Πολὺ ὀλιγώτερον δὲ σὺ, Θερασύλλε, θηλυπρεπῆ· τὸ χρῶμα δι' οὐ βάπτεις τὰς ὄφρυς, τὸ φύκος δι' οὐ ἐπιπάσσεις τὰς παρειάς, τὸ ἔλαιον καὶ τὰ μύρα, ἅτινα σπαταλᾷς ἀνηλεῶς, ὅλαι αὐταὶ αἱ ἀλοιφαὶ καὶ τὰ φαρμακερὰ χρίσματα, ἅτινα κάμνουν τὸν θεατὴν ν' ἀμφιβάλλῃ ἐὰν τὸ πρόσωπόν σου εἶνε πρόσωπον ἀνδρός, πολὺ ὀλίγον θέλγουν τὴν Πλαγκὼν. Αὕτη δὲν εἶνε τόσον ἀπλή, ὥστε νὰ τὴν ἐκπλήξῃς διὰ τῆς τεχνητῆς σου ταύτης κομψότητος καὶ εἰς μάτην προσπαθεῖς νὰ τῇ ἀρέσης, ἐπιπάσσω τὴν ξανθὴν γενειάδα σου διὰ κόνεως χρυσοῦ καὶ ἀφίνων νὰ σύρεται ἐπὶ τῆς γῆς ἢ περσικῆ χλαμύς σου. Περὶ τοῦ πρὸς ἀχθοφόρον ῥομοιάζοντος πατρικίου Τιμάνδρου καὶ τοῦ ἀνοήτου Κλαυκῶνος κρίνω περιττὸν νὰ ποιήσω λόγον.

Ἀξιαγάπητοι ἀντιπρόσωποι τῆς κομψότητος καὶ τοῦ ἀτικισμού τῶν Ἀθηνῶν· νέοι νικηφόροι, θελκτικοὶ ἀθληταί, ὁμνῶ εἰς τὰ ὕδατα τῆς Στυγῆς, ὅτι οὐδέποτε ἠγαπήθητε ὑπὸ τῆς Πλαγκὼν· βεβαιῶ δὲ ὑμᾶς ἐπὶ πλέον, ὅτι ὁ ἔραστής αὐτῆς δὲν εἶνε οὔτε ἀθλητῆς, οὔτε νάνος κυφός, οὔτε φιλόσοφος, οὔτε μαῦρος, ὡς θέλει νὰ τὸν χαρακτηρίσῃ ὁ Ἀξίοχος. Ἐννοῶ ὅτι εἶνε σκληρὸν νὰ βλέπῃ τις τὴν ὠραιότεραν κόρην τῶν Ἀθηνῶν, ζῶσαν ἐν ἀπομονώσει, ὡς μία παρθένος προετοιμαζομένη νὰ εἰσαχθῆ εἰς τὰ Ἐλευσίνια μυστήρια καὶ ὅτι εἶνε ὄχληρὸν, μαρτύριον ἀνυπόφορον διὰ σὰς, ὦ Ἀθηναῖοι μου, νὰ μὴ πορευέσθε πλέον εἰς τὸν οἶκόν τῆς, ὅπου ἄλλοτε διήρχεσθε τὸν καιρὸν σας εὐχαρίστως παίζοντες καὶ στοιχηματίζοντες τοὺς πιθήκους σας, τὰς ἐξοχικὰς σας εἰκίας καὶ τὰς ἐρωμένιας. Ἐννοῶ ὅτι ἦτο λίαν θελκτικὸν νὰ βλέπῃτε ὄρχουμένας τὰς εὐλυγίστους Ἀφρικανίδας, νέον δούλον νὰ φουσᾷ τὸν αὐλὸν κατὰ τὸν Ἰωνικὸν ρυθμὸν, ἡ ὠραίαν δούλην ἤδουσαν, ἐνῶ σεῖς ἀνεπαύεσθε νοχελῶς ἐπὶ μαλθακῶν ἀνακλίντρων, ὀροσίζοντες τὸν φλεγόμενον λάρυγγά σας δι' οἶνον Συρακουσίου, ἀποψυχαινομένου προηγουμένως διὰ χιόνος τοῦ Ὑμηττοῦ. Ἡ Πλαγκὼν ἡ Μηλισία εὐχαριστεῖται ἐν τῷ μέλλοντι νὰ μὴ εἶνε γυνὴ τοῦ συρμοῦ· ἀπεφάσισε νὰ ζῆσῃ ἐπ' ὀλίγον καὶ δι' ἴδιον αὐτῆς λογαριασμόν. Αὕτη ἐπιθυμεῖ νὰ εἶνε εὐθυμὸς ἢ μελαγχολικὴ, ζωηρὰ ἢ σπινυρὰ, ἐπὶ ποδῶς ἢ ἀναπαυομένη ἐπὶ περσικοῦ τάπητος, καθ' ὃν τρόπον ἡ φαντασία τῆς ἀρέσκειται. Σὰς ἔδωκεν ἤδη ἀρκετὸν μέρος τῆς ζωῆς τῆς. Ἐὰν ἠδύνατο νὰ σὰς ἐπιστρέψῃ τὰ μειδιάματα, τὰς ὠραίας λέξεις καὶ τὰς θωπείας, ἃς σὰς ἀφῆρασεν ἡ φιλάρεσκος καὶ ἀστοχάστος γυνὴ, ἐστὲ βέβαιον, ὅτι ἠθέλει τὸ πράξει· εὐχαρίστως, ἀντὶ πάσης θυσίας. Τί δὲν εἶδες, τί δὲν ἐθυσίαζεν ἵνα ἐξαλειφθῇ ὀλοσχερῶς τῆς μνήμης σας, τῆς μνήμης ἀπάντων, τὸ παρελθόν τῆς, ἵνα σὰς εἶνε ἐξ ὀλοκλήρου ἄγνωστος... Κλαυδάτε την... εἶνε ὁ πρῶτός τῆς Ἔρωσ! Ἀπὸ ταύτης τῆς ἡμέρας αὕτη ἠννόησε τὴν καρδίαν καὶ τὴν αἰδῶ. Ἀπέβαλε τὸν Φαρναβάζην, τὸν μέγαν σατράπην, παρ' οὐ ἠδύνατο ν' ἀπολάβῃ ἀγαθὰ ὄντως βασιλίσσης· ἀπέριψε τὰς προσφορὰς τοῦ Κλεάρχου, ὅστις ἦτο ὁ μόνος κληρονόμος τοῦ.

Ὅλοι οἱ κομψοπρεπεῖς τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας ἐξάνε-

στησαν ἐπὶ τῇ ἀλλοκότῳ ταύτῃ ἀρετῇ. Ὁ Ἀλκιβιάδης θέλει νὰ θέσῃ πῦρ εἰς τὸν οἶκον τῆς Πλαγκῶν καὶ νὰ τὴν ἀρπάσῃ διὰ τῆς βίας ἀπὸ τὸν ἐγωϊστὴν δράκοντα τὸν ἔχοντα τὴν ὑπερβολικὴν ἀξίωσιν νὰ τὴν θέλῃ δι' ἑαυτὸν καὶ μόνον. Ὁ Κλέων παρακαλεῖ τὴν Ἀφροδίτην, μετὰ δακρύων, νὰ ὀργισθῇ κατὰ τῆς ἀπίστου ἱερείας τῆς. Ὁ Θρασύλλος, εἰς τοσοῦτον ἀπελπισίας περιῆλθεν, ὥστε δὲν καλλωπίζεται πλέον ἢ μόνον δις τῆς ἡμέρας.

Ὁ ἐραστής τῆς Πλαγκῶν ἠρίθμει μὲν εἰκοσιν ἀνοίξεις ἤτο δὲ τόσον ὠραίος, ὥστε τὸν ἐξελάμβανον διὰ τὸν Ὑάκινθον τὸν φίλον τοῦ Ἀπόλλωνος· ὅλαι αἱ κινήσεις του συνωδεύοντο μετὰ χάριτος ἐκτάκτου. Ἡ ἑβηνώδης μακρὰ κόμη του, οἱ λευκότεροι χιόνος ὦμοί του, τὸ ροδοχρῶν τῶν παρειῶν του, ἡ ἔκτακτος τῶν χαρακτήρων τοῦ προσώπου του κανονικότης, οἱ δίκην μαργαριτῶν καὶ ὀπισθεν ροδοχρῶν χειλέων κρυπτόμενοι ὀδόντες του, οἱ ὑγροὶ ἀείποτε μέλανες ὀφθαλμοὶ του, ἡ γραφικὴ ρίς του, ταῦτα πάντα εἰσὶν ἀνώτερα πάσης περιγραφῆς.

Τοιοῦτος ἦν ὁ ἐραστής τῆς ὠραίας Πλαγκῶν, ὅστις, στηριζόμενος ἐπὶ τινος καθίσματος, θεῖατο τὴν ἐρωμένην του εὐρισκομένην ἐν τῷ καλλωπιστηρίῳ τῆς καὶ περιστοιχουμένην ὑπὸ τῶν θεραπεινιδῶν τῆς, καταγινομένην εἰς τὴν τακτοποίησιν τῆς κεφαλῆς τῆς καὶ συνεχῶς στρεφομένην μετὰ μειδιάματος ἐπαγωγῆς πρὸς αὐτόν.

Ἄλλοίμονον! Ὁραία καὶ θελκτικὴ Πλαγκῶν, ἡ εὐτυχία σου δὲν μέλλει νὰ διαρκέσῃ. Νομίζεις ἄρα γε, ὅτι αἱ φίλαι σου Φλώρα, Ἀρχενάσση καὶ αἱ ἄλλαι ὅλαι θ' ἀνεγθῶσι ποτὲ νὰ σὲ βλέπωσιν εὐτυχοῦσαν; Πλανᾶσαι, ὠραία Πλαγκῶν, τὸ παιδίον αὐτό, ὅπερ θέλεις νὰ κρύψῃς καὶ τὸ ὅποιον κρατεῖς αἰχμαλώτην τοῦ ἐρωτός σου. θὰ σοὶ τὸ ἀρπάζωσι διὰ παντὸς τρόπου. Μὰ τὰ ὕδατα τῆς Στυγός! ἡ ἀπόφασίς σου αὕτη, τοῦ νὰ ζήσης εὐτυχῆς καθ' ὃν τρόπον σὺ ἐννοεῖς, ἐγέννησε μέγα καὶ φοβερόν ἐν τῇ πόλει σκάνδαλον.

Εἰς οὐλοὺς παραμερίσας τὸ βαρύτιμον τῆς θύρας παραπέτασμα καὶ εἰσελθὼν, ἐπλησίασε τὴν Πλαγκῶν καὶ τῇ ἀνήγγειλεν, ὅτι δύο ἐκ τῶν φίλων τῆς, ἡ Λαμία καὶ ἡ Ἀρχινάσση, ἦλθον νὰ τὴν ἐπισκεφθῶσι:

[Ἐπειτα συνεχεῖα].

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

K. A.

ἘΝ Τῇ ΑΜΑΞῃ

» Ἄν καὶ εἶχον ἐν πολλῇ μόνῃ νὰ συνάξω τοὺς τραυματίας, δὲν ἠδυνήθην νὰ μὴ μεταφέρω τὸ σῶμα εἰς τὴν ἀμαξάν μου, καὶ νὰ διευθυνθῶ εἰς τὸ νοσοκομεῖόν μας. Ἡ κόμησά Φ*, πρόεδρος τῆς ἐταιρίας μας, ἐρχεται ἀμέσως νὰ μ' ἐρωτήσῃ τί συμβαίνει. Τῆς εἰδείξα τὸ πτώμα. Ἐγνονπέτησε πλησίον τοῦ νεκροῦ, ἔκαμε σύντομον προσευχὴν, καὶ ἀνεχώρησε. Ὁ ἀγαθὸς καὶ ἀνάρετος ἰατρός Σιενού, τὸν ὅποιον ὅλοι οἱ τραυματῆαι τοῦ 1870 καὶ τοῦ 1871 κάλλιστα γνωρίζουν, ἀφοῦ εἶδεν ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ συντελέσῃ εἰς τίποτε, με' ἠρώτησε:

«— Φίλε μου, τὸν γνωρίζεις τὸν ἄνθρωπον αὐτόν;

»— Ὁχι, ἰατρέ, τῷ ἀπήνητησα· ἰδοὺ ὅμως ἐν βιβλίῳ, τὸ ὅποιον ἔπεσεν ἐκ τοῦ θυλακίου του· δὲν εἶνε δύσκολον ἀπ' αὐτὸ νὰ μάθωμεν τίποτε.

» Ὁ νεκρὸς ὠνομάζετο Φραγκίσκος Βοννέτος, καὶ κατοικοῦσε εἰς τὴν ὁδὸν Ἁγίου Μῶρ. Ὁ δυστυχῆς ἄφινε σύζυγον καὶ νεκρὸν τέκνον.

«— Πήγαινε νὰ προδιαθέσῃς τὴν δυστυχεῖ γυναῖκα; με' εἶπεν ὁ ἰατρός Σιενού, καὶ ἰδὲ ἂν εἶνε δυνατόν νὰ γίνῃ κἄτι τι δι' αὐτήν.

» Ἡ παραγγελία δὲν ἦτον εὐχάριστος, ἐν τούτοις δὲν ἔλαθον τὸ θάρρος νὰ ἀρνήθῳ νὰ τὴν ἐκτελέσω.

» Τῷ ὄντι, κατὰ τὰς φοβερὰς ἐκείνας ἡμέρας παρευρέθην εἰς πολλὰ λυπηρὰ θεάματα. Καὶ εἰς τὸν ὕπνον μου μόνον νεκροὺς καὶ πληγωμένους ἐβλεπον. Ἐβοήθησα πολλάκις τὸν Νελκτῶν, τὸν Ρικὸρδ καὶ πλείστους ἄλλους ἐμπειρικοὺς χειρουργοὺς, ποτὲ ὅμως, ποτέ, δὲν θά λησμονήσω τὴν στενωχωρίαν, τὴν ὅποιαν ἐδοκίμασα, ἀναλαθὼν τὴν ἐκτέλεσιν τῆς παραγγελίας τοῦ ἰατροῦ Σιενού.

» Διέτιξα τὸν ἀμαξήλατῃν μου, νὰ με' φέρῃ εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Ἁγίου Μῶρ.

» Ἐκεῖ, εἰς τὸ βάθος αὐλῆς, εἰς τὴν πρώτην ὄροφῃν, εὗρον ἐργατικὴν οἰκογένειαν, ἂν ὅχι πλουσίαν, τοῦλάχιστον εὐχарιστημένην. Ὁ δυστυχῆς Βοννέτος δὲν ἠδύνατο νὰ κερδίξῃ περισσότερα τῶν τριάκοντα σολῶν καθ' ἑκάστην ἀναρρώσας, εἶχε μεταβῆ πρὸς ὑγιεινὸν περίπαιον εἰς τὰ Ἡλύσια Πεδία.

» Ἀγαθὴ, ἐξηκοντοῦτις γυνή, μοῦ ἤνοιξε τὴν θύραν· ἐπαίξε με' μικρὸν πενταετὲς ἢ ἑξαετὲς παιδίον. Ἐζήτησα τὴν κυρίαν Βοννέτου. Ἡ γραῖα μοὶ ἀπήνητησεν ὅτι ἡ κόρη τῆς θά ἐλθῃ ἀμέσως. Πραγματικῶς, ἦλθεν ἀμέσως κατατρομασμένη. Ἡ εἰσοδος εἰς τὴν πτωχὴν τῆς οἰκίαν ξένου, φέροντος τὸν Ἐρυθροῦν Σταυρόν, δὲν τῆς ἐφαίνετο καλὸν σημεῖον.

«— Ὁ σύζυγός μου, κύριε;... ἀνέκραξε.

»— Ἐπληγώθη, κυρία, τῆς ἀπήνητησα με' φωνὴν ὁμοίαν σχεδὸν κατὰ τὴν συγκίνησιν πρὸς τὴν ἰδικὴν τῆς.

«— Ποῦ εἶνε; Τὸν ἐφέρατε;

»— Ὁχι, εἶνε εἰς τὸ νοσοκομεῖον.

»— Ὡ Θεέ μου!... Θεέ μου!...

» Πάραυτα ἔρριψε σάλιον εἰς τοὺς ὤμους τῆς, ἔλαβε τὸ παιδίον εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς, καὶ τῷ εἶπε:

«— Πέτρε, ἔλα νὰ ἰδῆς τὸν πατέρα σου.

»— Ὁ μπαμπᾶς μᾶς περιμένει; ἠρώτησε τὸ μικρὸν κροτοῦν τὰς χεῖρας.

»— Ναί.

» Ὁ ἐνθυμῶμαι πάντοτε τὸ «Ναί» ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ἐπροφέρθη με' τόνον φοβερόν.

» Ὅταν καὶ οἱ τρεῖς ἀνέθηνεν εἰς τὴν ἀμαξάν μου, σὰς ὀρκίζομαι, ὅτι ἡ θέσις μου ἦτο πολὺ δυσάρεστος. Κατ' ἀρχὰς ἐπεκράτησε σιωπὴ βαθεῖα.

» Ἡ δυστυχῆς γυνὴ ἐκράτει σπασμωδικῶς εἰς τὰς ἀγκάλας τὸ τέκνον τῆς, τὸ ὅποιον τὴν ἠρώτα με' ἀργυρόσηρον φωνήν:

«— Μαμά μου, διὰ τί κλαῖς;

» Μετημελήθην, διότι δὲν ἐκάθησα πλησίον εἰς τὸν ἀμαξήλατῃν.

» Τέλος, εἰς παρηγορητικὴν λέξιν, τὴν ὅποιαν τῆς εἶπον, ἡ γυνὴ ἐσπόγγισε τὰ δάκρυα τῆς, καὶ με' πυρετώδη κίνησιν, τὴν ὅποιαν δὲν περιέμενον καθόλου, ἤρπασε τὸν βραχιόνά μου, καὶ σφιγγουσα αὐτὸν δυνατὰ, πολὺ δυνατὰ,

« — Δὲν ἀπέθανε... λέτε ;... μὲ ἠρώτησε μὲ φωνὴν μόλις καταληπτὴν.

» Ἐκλινα τὴν κεφαλὴν, διότι δὲν ἐτόλμων νὰ τὴν ἴδω.

» Ἡ σιωπὴ μου ἦτο δυστυχῶς σαφὴς ἀπάντησις εἰς τὴν ἐρώτησίν της.

» Τότε, ἀλλὰ τότε... ἀδυνατῶ νὰ σὰς περιγράψω τὴν ἄφρονον καὶ φρενητιώδη ἐκείνην σκηνήν.

» Ἡ μήτηρ ἐσφιγγε τὸ τέκνον εἰς τὰς ἀγκάλας της, καλύπτουσα αὐτὸ μὲ δάκρυα καὶ φιλήματα, σιωπῶσα... ἀπηλπισμένη.

» Τὸ παιδίον συγκεκινημένον ἐψιθύριζε :

« — Κλαίς, μαμά μου, ἀφοῦ πηγαινομεν νὰ δοῦμε τὸν μπαμπά ;...

» Ἡ μήτηρ τοῦ ἐκλείσει τὸ στόμα μὲ τὸ χερί καὶ τοῦ εἶπε χαμηλοφώνως :

« — Σιώπα... σιώπα... ναι... πηγαινομεν νὰ δοῦμε τὸν μπαμπά σου, ἀλλ' αὐτὸς δὲν θὰ μὰς ἴδῃ πλέον...

» Τὸ παιδίον ἤνοιξε τοὺς μεγάλους ὀφθαλμούς του, χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ. Δὲν σὰς τὸ κρύπτω... Ἐκλαία καὶ ἐγώ, καθὼς ἡ μήτηρ.

» Τέλος ἡ ἐντολὴ μου ἐτελείωσε.

» Περσυρίασα τὴν δυστυχῆ γυναῖκα καὶ τὸ τέκνον της εἰς τὴν ἀξιώσιμον πρόεδρόν μας, ἡ ὁποία ἐφρόντισε περὶ αὐτῶν.

» Ἀφοῦ ὅμως ἔδωκα λόγον τῶν πράξεών μου πρὸς τὸν ἱετὸν Σιενού, τὸν παρεκάλεσα νὰ μὴ ἀναθήσῃ πλέον εἰς ἐμὲ παρρησίαν ἐντολήν.

» Μεταξὺ τῶν ὀβουζίων τοῦ Μὸν Βαλεριέν καὶ τῆς θλίψεως τῆς δυσμοίρου ἐκείνης γυναικός, θὰ ἐπροτίμων τὰ ὀβουζία».

Γ'

— Καὶ ἡμεῖς ὁμοίως ! Εἴπομεν ἐκ συμφώνου ὁ Ἑρρίκος Β* καὶ ἐγώ.

— Ἐκτοτε, ἐπρόσθεσεν ὁ Ξ* ὁσάκις βλέπω τρελλὸν δὲν ὀύναμαι νὰ μὴ ἐνθυμηθῶ τὸν θάνατον τοῦ δυστυχῆ Φραγκίσκου Βοννέτου.

Δὲν εἶχομεν πλέον διάθεσιν νὰ διασκεδάσωμεν.

ΕΡΡΙΚΟΣ ΚΡΙΖΑΦΟΥΛΗΣ.

[Ἐν τοῦ Γαλλικοῦ].

Τ Ε Δ Ο Σ

Οἱ ἀγοράζοντες τὴν σειρὰν τῶν « Ἀπομνημονευμάτων » λαμβάνουσιν ἐπὶ ἕν ἔτος ΔΩΡΕΑΝ τὰ « Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα ». Οἱ ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ συνδρομηταὶ τῶν « Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων », οἱ πληρώσαντες τὴν συνδρομὴν των, δύνανται ν' ἀποστείλωσιν οἱ μὲν ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ φρ. 17, οἱ δὲ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ φρ. 15, ἵνα ἀποκτήσωσι τὴν σειρὰν τῶν « Ἀπομνημονευμάτων », ἐλευθερίαν ταχ. τελῶν, καὶ οὕτω λαμβάνουσιν καὶ οὗτοι τὰ « Ἐκλεκτὰ » ἐπὶ ἕν ἔτος ΔΩΡΕΑΝ. Οἱ μὴ πληρώσαντες μέχρι τοῦδε τὴν συνδρομὴν των, δύνανται ν' ἀποστείλωσιν οἱ μὲν ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ φρ. 25, οἱ δὲ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ 30, καὶ οὕτω λαμβάνουσιν τὰ « Ἐκλεκτὰ » ἐπὶ ἕν ἔτος ΔΩΡΕΑΝ καὶ τὴν σειρὰν τῶν « Ἀπομνημονευμάτων » ἐλευθερίαν ταχ. τελῶν.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

ΚΑΙ Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΥΤΩΝ :
ΠΕΡΙΔΡΑΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣΗΣ—ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΙΤΟΥ
Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΝΥ
ΚΑΙ Ο ΠΙΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΟΙΚΟΥ

Ολόκληρος ἡ σειρὰ ἀπαρτίζεται ἐκ 4.000 περιπτου σελίδων
μεγάλου ὀγδούου σχήματος διαιρουμένων
ΕΙΣ 5 ΟΓΚΩΔΕΙΣ ΤΟΜΟΥΣ
καὶ ἀποστέλλεται ἀσφαλῶς καὶ ἐλευθερά παντὸς ἐξόδου
ΑΝΤΙ ΦΡΑΓΚΩΝ 25.

(Διὰ τοῦς ἐν Ἀθήναις φρ. 33)

Ἐν ὑπέρθε, καθ' ἅπαν τὴν διάρκειαν τῆς νεωτέρας ἱστορίας ἐπὶ πλήρη δράσει, ὁ ἔξοχος ἐνδοφύρουσα τὴν ἀνθρωπότητα εἶνε αὐτῆ, ἀπαρλινοικητικὸς ἡ τελευταία εἰροσπειρα-
αὐτὴν διόκληρον εἰς πέντε μεγάλας εἰκόνας, ἧται εἰς τὴν ἀλλοτρίαν τῶν ἱστορικῶν μυθιστορημά-
των ΠΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ τῶ ΠΕΡΙΔΡΑΙΟΝ Τῆς ΒΑΣΙΛΕΥΣΗΣ, ὁ ΑΓ-
ΓΕΛΟΣ ΠΙΤΟΥ, ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΝΥ καὶ ὁ ΠΙΠΟΤΗΣ τοῦ ΕΡΥΘΡΟΥ ΟΙΚΟΥ. Αἱ
σκηναὶ καὶ τὰ πρόσωπα, ἐκτυλισσόμενα καὶ περιέχοντα ἀδικήματα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ
ἀναγνώστου. Ἰδοὺ ὁ Καλιόστριος, ὁ μέγας μυστηριώδης ἀνὴρ, ὁ πανίσχυρος ἀρχηγὸς τῶν
Ἐλευθέρων Τεκτόνων, ὁ θαυμάσιος μάγος, ὁ γινώσκων τὰ παρελθόντα καὶ προβλέπων τὰ μέ-
λλοντα· ἰδοὺ ὁ Μίσσηυ καὶ τὸ θαυμαστόν φαινόμενον τοῦ ζωικοῦ μαγνητισμοῦ. Ἰδοὺ ὁ καλὸς
καχιάς, ἀλλ' ἀδύνατος τὸν χαρακτήρα, βασιλεὺς Λουδοβίκος ὁ ΓΣΤ' καὶ ἡ ἐπίχρασις καὶ
γῆρασις, ἀλλ' ἀδύνατος τοῦ σώζοντος Μαριό. Ἀντώνιέττα, ὡν ἀρστέριον αἱ κεφαλαὶ μέ-
λουσι νὰ κελισθῶσι μετ' ἑλπίων ἐπὶ τοῦ ἱερῶματος, ἰδοὺ ἡ μεγάλη καὶ καταχθόνιος ὄψις τοῦ
Συντακτικοῦ Συνέλευσης, ἡ ἄλλοσις τῆς Βασίλισσης, ἰδοὺ ἡ σύλληψις καὶ φυ-
ροσις, ἰδοὺ οἱ ἐπικρατεῖς ἀδερφεῖς τῆς Ἐπαναστάσεως ὁ Δαντών, ὁ Μαυρό, ὁ Ροδόφι-
ρος, ὁ Σαιν-Ζουστ, ὁ Κάμυλας Δεμουλτέν, ἰδοὺ ἡ φυγὴ, ἡ σύλληψις καὶ φυ-
λάκισις τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας· ἰδοὺ αἱ αἰματηραὶ ἡμέραι τοῦ Σεπτεμβρίου,
ἡ δίκαι καὶ ἡ καταδικαὶ τοῦ Λουδοβίκου ἸΣΤ', ἰδοὺ ἡ Συνέλευσις, καὶ ἡ φεβραῖ
ἐσπῆ τοῦ Τοῦμου καὶ ἡ λαμπυρία, ἀδικήματα ὑπερῶσα καὶ ἡ φρικτὴ πάλαι τῶν
κομμάτων, καὶ αἱ ἀβεβητολογίαι τῶν δημοφιλῶν καὶ τὰ μαρτύρια τῆς βασιλικῆς
οἰκογενείας καὶ τὰ βασάνια τοῦ ἀκατάπτου βασιλοῦπαίδος, τοῦ διαδόχου τοῦ θρόνου, εἰς
χέραις τοῦ παλαιουργοῦ Σίμωνος καὶ τοῦ ἐγγειριδίου τῆς Καροττίας Κορδαὶ καὶ τόσα
ἄλλα ἀναρίθμητα.

Τοιοῦτον μέγαν ἔργον, ἡ ἀπικτήσις ἐπιβόληται εἰς πάντα φιλομαθῆ, δὲν ὑπάρχει ἔργον
τοῦ ὁποίου ἡ ἀντίγνωσις νὰ παρέλῃ τὴσιν τέρψην καὶ τὴσιν ὀφέλειαν, δὲν ὑπάρχει βιβλίον
κινῶν περισσότερο τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀγνωστοῦ. Ὅστις ἐξ αὐτοῦ θὰ διδαχθῆ πὸς ἐπὶ τὴν ἡ
σημερινὴ πολιτικὴν κατάστασις τοῦ κόσμου.

Λ Η Ξ Α Ν Τ Ο Σ

τοῦ Ζ' ἔτους τῶν « Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων » παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ κκ. Συνδρομηταὶ ἡμῶν ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν τοῦ τρέχοντος Η' ἔτους, ἐπίσης καὶ οἱ ὀλίγοι καθυστεροῦντες τὴν συνδρομὴν τοῦ παρελθόντος.

Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀποτείνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. ἀνταποκριτὰς ἡμῶν, ὅσοι μέχρι τοῦδε δὲν ἀπέστειλαν τὴν ἐξώφλησιν τοῦ λογαριασμοῦ των.

Ἢ Δεῦθρονσις.

ΤΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΜΑΣ

ἀνακτινισθὲν ὀλόκληρον διὰ νέων καὶ ὄλων ἐκλεκτῶν καὶ διαφόρων εἰδῶν στοιχείων ἐκ τῶν Καταστημάτων τοῦ ρέκτου κ. ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ, τοῦ ὁποίου τὰ στοιχειογυτήρια διευθύνει ὁ καλλιτέτης παρ' ἡμῖν τεχνίτης κ. Μηλιαδῆς, ἀναλαμβάνει οἰκονομικῶς τυπογραφικὴν ἐργασίαν, ὑπεσχόμενον ἄκραν φιλοκαλίαν καὶ πρὸ πάντων

τιμὰς συγκαταβατικὰς.